

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 14

ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Γραφεία : 'Οδός Καρόρη

ΔΗΜ. Π. ΣΦΗΚΑΣ

4 Αυγούστου 1919

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ. ΜΑΦΑΡΚΑ : 'Η πολιτική του Προέδρου Ουίλσον.—
EDOUARD BERNSTEIN : (βουλευτή του Βερολίνου) : 'Η
Γερμανική 'Επανάστασις καὶ ἡ Ἑσθονία.—
ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ : 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης (Φι-
λολογικὴ κριτική).—
ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ : 'Ο πλοῦτος σιὸ χωριό. ('Ανέκδο-
τον διήγημα).

'Ολόκληρα τὰ κείμενα τῆς συνθήκης τῆς
'Ανάντ μετὰ τὴν Πολωνίαν καὶ τῆς συνθή-
κης συμμαχίας μετὰ τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν
καὶ Ἀμερικῆς.— 'Η συμμαχία Ἑλλάδος,
Σερβίας καὶ Ρουμανίας.— Τὸ ζήτημα
ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.— Ἐσωτερικὴ πο-
λιτικὴ ἐπιθεώρησις.—

Σ. ΜΑΦΑΡΚΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΟΥΪΛΣΩΝ

Οἱ παραβάλλοντες τὸ κείμενον τῆς εἰρήνης τῶν
'Βερσαλλίων— καὶ καθ' ὃ μέρος περιῆλθε τοῦτο εἰς
τὴν δημοσιότητα— πρὸς τὸν περίφημον δεκατετά-
λογον τοῦ Ουίλσον δὲν δύνανται ν' ἀποκρίνουν τὴν
ἀπογοήτευσίν των. Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι πολὺ
μᾶλλον πρόκειται περὶ τῆς κληθείσης εἰρήνης Κλε-
μαυσώ.

Πρῶτον, δὲν δύνανται νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ
ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς ὀνειροπωληθείσης νέας διε-
θνοῦς τάξεως, τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὑποκατα-
σταθείσης ἀπὸ τὴν διατήρησιν ἀπλῶς τοῦ Συμμαχι-
κοῦ δεσμοῦ τῶν νικητῶν ἐναντίον τῶν ἠττηθέντων.
Τοῦτο δύνανται, ἀσφαλῶς, νὰ μεταφρασθῇ κυριολε-
κτικῶς ὡς φουρνέλλο ἐναντίον τῆς εἰρήνης τοῦ κό-
σμου, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀρχι-
τεκτόνησις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἰσχυρίζεται
ὅτι δωρεῖται τὸν ἀδιατάρακτον νιοθάνα εἰς τὰς ἐπερ-
χόμενας γενεάς.

Ἄλλ' ἀρὰ γε περὶ τίνος πρόκειται ; 'Ἐπαθεν ἡ δι-
ανοητικότης τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου τὴν ἡγε-
μονίαν, ἀπέναντι τῶν τιγρικῶν διαθέσεων εἴτε τῶν
ἀκαταγωνίστων παρουρηγοτήτων τῶν συμπαρόδρων του
εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Πέντε ; Ὑπέστη— ἐπὶ τὸ ἄ-
πλοῦστερον— τὸ ἀναλόφεικτον τίλιγμα ὁ Καθηγητῆς

ἀπὸ τοὺς πολιτικούς τῆς ὀμῆς πραγματικότητος ; 'Ἡ
πράγμα τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων δὲν εἶνε διατεθειμένοι
νὰ συγχωρήσουν οἱ ἐπιβριταὶ τοῦ Βερσαλλιανοῦ ἔργου,
δὲν ὑπῆρξε τὸ κήρυγμα τοῦ Προέδρου, τοῦ προβαλόν-
τος μετὰ τὴν ἀγερωχίαν τοῦ ἀμερολήπτου μεταξὺ τῶν
παλαιόντων, μεταξὺ νικωμένων καὶ νικόντων, οὐδε-
τέρων καὶ ἐμπολέμων, παρὰ ἕνας ἐμπαιγμὸς πρὸς τὴν
εἰς τὸ αἷμα τῆς στροβιλισθεῖσαν καὶ ὁμῶς πρὸς κά-
ποια ὑψηλὰ ἀνεφημερωτέρων ἰδανικῶν ἀναβλέπουσαν ἀν-
θρωπότητα ; Καὶ ἐσκέφθη ὁ Πρόεδρος : Καλὴ μὲν
ἡ χρησιμομάθεια, καλοὶ καὶ οἱ Κώδικες, ἀλλὰ διὰ νὰ
διδάσκωνται εἰς τοὺς μείρακας τῶν φοιτητικῶν θρανίων
ὡς Ἀμερικανὸς ὁμῶς Πρόεδρος, ὡς κάτοχος τοῦ ἀ-
ξιώματος τούτου διότι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκλογεῖς τὸ
ἠθέλησαν, μὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ παρίδω τι τὸ συμφέ-
ρον καὶ τί ἡ ἀσφάλεια τῶν ἐκλογέων τούτων ὑπαγο-
ρεῖται.

Καὶ θὰ ἦτο παραγνώριστις πάσης πραγματικότητος
ἐὰν ἠθέλομεν ἰσχυρισθῆ ὅτι οὐδεμία σκέψις συνδυα-
σμένη πρὸς τὰ ἐγκόσμια, καὶ δὴ τὰ καθαρῶς Ἀμερι-
κανικὰ συμφέροντα δὲν συνανέμιχθη εἰς τὸ ἐνδιάθε-
τον διασκεπτικὸν τοῦ Προέδρου, πρὶν οὗτος θέσῃ τὴν
ὑπογραφήν του ὑπὸ τὸ κείμενον τῆς εἰρήνης. Θὰ ἔ-
προπε ὁμῶς ν' ἀνακαλύψωμεν ἐδῶ ἀφορμὴν, ὅπως τὸν
ἐλέγξωμεν ἢ τὸν καταφρονήσωμεν ; Φρονοῦμεν, ὅτι
θὰ εἴμεθα ἀσυγχωρήτως ὑπερβολικοὶ ἐὰν ἀνεζητούσα-
μεν ἕναν ἐκτὸς χρόνον καὶ τόπον ἰδεολήπτου, ἐκεῖ
ὅπου ἡ ὁμοιότερα πραγματικότης, μετὰ τὴν ἔντασιν τῆς
πλέον ἀπροκαλύπτου ἀσελγίας, ἀν θέλετε, ἐζητεῖ τὰ
δικαῖά της. Ἄλλ' ὁ Πρόεδρος δὲν τὸ εἶχε καθόλου εἰς
τὸν νοῦν του, θεωρῶν τὰ ἄστρα πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ὁ
Θαλῆς τῆς παραδόσεως, νὰ παραβλέψῃ τὸν παρὰ
τοὺς πόδας του χάσκοντα λάκκον. Φαντάζεσθε, ὅτι εἰς
μῖαν τοιαύτην ὄντοτητα θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἢ κατὰ δύο
συνεχεῖς περιόδους, ἀπέναντι παλαιστῶν δεινοτάτων
εἰς τὴν κόνιστρον τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς, ὡς ὁ λε-
οντομάχος Ρουζβελτ, θὰ ἐδικαιολογεῖτο, λοιπὸν, ἢ
ἐπανειλημμένη ἐπικράτησις εἰς τὸ ὑπατον ἀξίωμα τῆς
'Αμερικανικῆς Συμπολιτείας ;

Ἄς ἴδωμεν πρὸ πάσης ἐπικρίσεως διαγέστερον τὰ
πράγματα. Αὐτὸ θὰ μᾶς διδάξῃ Α') ὅτι ὁ Πρόεδρος
κηρύσσων τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Κεντρικῶν Αὐ-
τοκρατοριῶν, δὲν ἐσκέπτετο τόσον ὡς ἄνθρωπος τῆς
Χρησιμομαθείας— ὡς τοιοῦτος ἠδύνατο ἀπλῶς ν' ἀρ-
θρογραφῇ, οὔτε ὡς ἄνθρωπος τῶν δεήσεων ὑπὲρ βελ-
τιώσεως τῶν τοῦ Κόσμου— ἦτο μήπως ὁ Πάπας Ἰνο-

κέντιος ; — άλλ' ως Αμερικανός. Ως Αμερικανός έννοον, επί τη ευκαιρία του πολέμου τούτου, να παρασκευάση στρατιωτικώς τόν απόλεμον Αμερικανικόν πληθυσμόν εναντίον της άρματοφορίας Ιαπωνικής άπειλής (ένα) και (δευτερον) να μη άφιση την Μητροπόλιν του Αγγλοσαξωνισμού, τόσον μητροιάν άλλοτε υπάοξασαν πούς τὰ ύπερωκεάνεια τμήματά της, μόνον ρυθμιστήν της τύχης του Κόσμου. Θέλετε και τι γνώνημ, ότι εάν ή Αμερικη είχε προβλέψει, την δλίγον μετά την έαυτης είσοδον εις τὸ δογμα, κατάπτωσιν της Ρωσίας, πολύ ένδεχόμενον ήτο να έξηκολούθει παραμένουσα ως κολογωνεύων άστος εις τὸ θεωροϊόν της, όποτε άλλη θεβαίως και ή σημερινή τύχη του κόσμου. Διότι ούδέν πρακτικώτερον του να δοεπη τις καρπούς νίκης έκούης, δια την όποιον άλλοι έκοπίασαν— δια ποϊον δε λόγον θά έπροεπε ν' άσνηθώμεν την ύπαοξιν και του τοιούτου πρακτικού πνεύματος ει- τους διδασκάλους πάσης πρακτικής Γιάνγκηδες ; Τοιουτοτόπως όμως— θά είπητε— άφαιροϋμεν τελείως ανεδόν τὸν φωτισμόν από την άγιογραφίαν, όπως τοιαύτην οι πολλοί την έσωντάσθησαν, του Προέδρου Ουίλσον τὸν ένθέτοιον περισσότερον άκάλυπτον εις τὰ θέλη των έπικριτών του και σχεδόν κινδυνεύουσαν να έξίστάσθωμεν τὸν δονιθοπόλειον της κατά τὸν δεύτερον Βαλκανικόν πόλεμον παρεμβάσιν Ρουμανίας, πολὺ τὴν Αμερικανικὴν παρεμβασιν κατά την πρόσφατον πανκόσμιον σύρραξιν. Τόσον, μά τὴν άλλήθην, δὲν παρανοοϋμεν. Έν ταύταις τὸ κεντοικὸν σπυριον, ως παρατηρητήριον ούτω— είπειν, έλέγουμεν δια να κόνωμεν τὴν δοξασιν του Ουίλσον εἶνε έντελῶς άλλο παρὰ τὸ των έπικριτών του— δι' δ, οὔτοι μὲν, βλέποντες τὸν Αμερικανὸν πολιτικὸν έξανίστανται, ήτοι— δὲ άλλῶς κρισιῶν— ως τοιούτον, τὸν σεβόμεθα.

Β') Ο Ιαπωνικὸς κίνδυνος κύριος σύμβουλος του Ουίλσον δια την κόνωσιν του πολέμου, υπήρξεν ώσούτως ο κύριος σύμβουλος του δια την πασαιέοσιν του Ινδάλματος τῆ- μεταξὺ ἴσων, έθρῶν και φίλων, έμπολέμων και ούδετέων, έγειρομένης, ως μίας άπεράντου οικογενείας Κοινωνίας των Έθρῶν, πρὸ μίας ρεαλιστικῆς Συμμαχίας μετά της Αγγλίας και— κυρίως— της Γαλλίας.

Γ') Δὲν έχετε, νοῦν έχοντες, την άξίωσιν, να παροραθοῦν τὰ οικονομικά συμφέροντα της Αμερικῆς κατά τὸν μοισιόν των ανταγωνισμὸν πρὸς τὰ συμφέροντα των λοιπῶν Δυνάμεων, εις τρόπον ὡστε να μη ζητήση και ή Αμερικη την υερίδα του λέοντος— εκεί που άλλοι ζητοῦν την του Τίγορος— κατά τὸν μόνιμον καθορισμὸν της τύχης της Έγγυς Ανατολῆς, ή όποια και μίας άφορά. Όταν όλα ταῦτα έχετε ὑπ' ὄψιν, ιδου καθοσά και άποσάλυτοι αἱ γραμμαϊ τῆς πολιτικῆς του Προέδρου Ουίλσον. "Αν υπήρξε, παρὰ ταῦτα, κακὸς Αμερικανός, δὲν πρέπει να του τὸ συγχωρήσετε. "Αν ὡσαύτως έγειρωσιν την σημαίαν του δόγματος του Μονροε δια ν' άποσώθησιν πᾶσαν βέβηλον θίξιν της Αμερικῆς του, εν ὃ παρόμοιον τι δὲν υπαγορεύει εις τους Αμερικανούς άπέναντι της Ανατολῆς και των σαλβαρίων της.— αν και τούτο σας πειράζει εις τὰ νεῦρα, δὲν έχετε παρὰ να καταφύγετε εις β ρ ω μ ι χ ο ν κάλι.

Αλλά, κύριοι,— ως ὁμιλήσωμεν πάλιν σοβαρώτερα και άπληλαγμένοι κακεντροχειας δια τὸν Αμερικανόν

Προέδρον,— δὲν δύνασθε να υποστηρίξετε, χωρὶς να άδικήσετε, ότι μόνον θεατρικῶς χειρονομίας είδατε και από θεατρικὸν στόμφον τὰ ὡτά σας έπληρώθησαν, κενὸν πάσης ούσίας, όταν ανακαλέσετε εις την μνήμην σας τους ὑπὲρ των μικρῶν ένδητήτων άφορισμοὺς του Προέδρου. "Οπου ὁ Προέδρος, δοθῶς ή μη ὀρθῶς, έσχημάτισε την πεποιθήσιν ότι τὸ δίκαιον έχει κατά ὄρισμὸνον τρόπον, δὲν έδίστασε να θέσῃ ὄλον τὸ βάρος του εις την πλάστιγγα. Παράδειγμα ανεξήτηλον τὸ Φιοῦμε. Δατί να τὸ λημονοῦμεν ;

Και όμως,— θά έπαναλάβετε— εκεί υπεστήοιξε τους Γιουγκοσλάβους άπέναντι της Ιταλίας, έγκαταλείπει όμως τους Έλληνας εις την Θράκη— και άπέναντι τίνος ; της Βουλγαρίας ! Εἶνε τούτο συνέχεια πολιτικῆς γραμμῆς ανθρώπου απλῶς τὸν έαυτὸν του σεβόμενον ;

"Αλλ' αν θέλετε, άοχίσαντες να κόνωμεν εις τὰς άδοστέας της γραμμῆς την πολιτικὴν του Αμερικανου Προέδρου, να καταλήξωμεν έσουνώντες ειδικώτερον την άπέναντι των Έλληνικῶν ζήτημάτων στάσιν του, έπιτοέωμε να φασοῦμεν, ότι πολὺ κακῶς έκλήθσονται, ὅσοι εἶνε εις θέσιν καλῶς να παρακολουθοῦν τὰ πράγματα. Ποῦτον αὐτὸ τούτο τὸ παραδειγμα του Φιοῦμε, έπροεπε να φωτίσῃ έκτοτε τελείως τους πλανομένους περὶ των θμελιωδῶν άξιωμάτων της ρεαλιστικῆς πολιτικῆς του Ουίλσον. Αἴτη δὲ, ως τοιαύτη δὲν συνίστατο εις άπεριόριστον ίκανοποίησιν του δόγματος των ένδητήτων, άλλ' εις πασάλληλον ίκανοποίησιν και ζωτικῶν οικονομικῶν συμφερόντων των ένδιωφερομένων. Τὸ Ἰ τ α λ ι κ ὸ ν Φιοῦμε, τοιουτοτόπως, έπροεπε να προέλθῃ δι' ο ἰ κ ο ν ο υ ι κ ὸ ν λ ὀ γ ο υ ς εις την Γιουγκοσλαβίαν. Πῶς δὲν διείδον τούτο έκτοτε οι εκ των παρ' ἡμῶν δημοσιολογούντων, απλῶς εις τὸ κατά της Ιταλίας αίσθημα δίδοντας άσσοϋην να λαλήση, ότι κακὸν κάκιστον ποσηνούμενον έπροεπε δια τούτου να δηλοῦται σχετικῶς πρὸς τὰς Έλληνικὰς διεκδικήσεις εναντι των Βουλγάρων ;

Και έπειτα : Διατί να λημονοῦμεν ότι οι Βουλγαροί εἰονάσθησαν ΔΙ' ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ, τελείως παρ' ἡμῶν άγνωσθείσης και καταφορηθείσης, εις τρόπον ὡστε να κερδίσουν εις τὰ πλείστα την έ π ι σ τ ῆ μ ο ν ι κ ῆ ν συνείδησιν πρὸς τῆς έμποικῆς τοιαύτης του Προέδρου ; Πεοὶ τούτου όμως οὔτε χρόνος— άουδῶς οὔτε χωρος— ένταῦθα να δεοντολογήσωμεν. Έπίσης δὲν θίνουμεν και τὸ ζήτημα, αν τὰ προαθέντα παρὰ της εν Παοισίος Έλληνικῆς άποστολῆς ήσαν τὰ τελεσφορότερα δια την αναπλήρωσιν της παραμεληθείσης, έπιστημονικῆς,

"Απλῶς πεποιθήσιν έκφοράωμεν, ότι εις τὸ ζήτημα τούτο περισσότερα εἶνε τ' ανήκοντα εις ἡμᾶς σφάλματα, παρ' ὄση δύναται ν' άποδοθῇ προκατάληψις και δυσμένεια εναντίον μου— εκ μέσοις των Αμερικανῶν.

Ταῦτα δια σήμεραν.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΤΡΑΦΕΙΟΝ Ὁδὸς Καρρόρη
©. Π. ΣΦΗΚΑ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ
ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΝΤ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑΝ

"Εδημοσιεύθη τελευταίως εν Παρισίους ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς συνθήκης τῆς Αντάντ με την Πολωνίαν. Φρονοῦμεν, δ ἡ συνθήκη αὐ ἡ δὲν πρέπει να μείνη άγνωστος εν Ελλάδι, τοσούτο μάλλον, καθ' ὅσον καθιερῶνται άρχαίς οὐτιῶδες εκ των νέων εκείνων, αἵτινες δύνανται να θεωρηθοῦν συνιστάσιν την νέαν περίοδον. Και δια τούτο διμοσιεύομεν σήμερον ὁλόκληρον τὸ κείμενον ταύτης, κατορθώσαντες να προμηθευθῶμεν αὐτὸ ἐξ έγκύρου πηγῆς.

«Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι της Αμερικῆς, ή Βρετανική Αὐτοκρατορία, ή Γαλλία, ή Ιταλία και ή Ιαπωνία, αἱ κυριότεραι Συμμαχικαὶ και Συνεταιρικαὶ Δυνάμεις άρ' ένός και ή Πολωνία άρ' έτέρου»

«Επειδή αἱ Συμμαχικαὶ και Συνεταιρικαὶ Δυνάμεις, δια της έπιτυχίας των ὄλων των, άποκατέστησαν εις τὸ Πολωνικὸν Έθνος την ανεξαρτησίαν, της ὁποίας άδικως είχε στερηθῆ, και,

«Επειδή δια της προκηρξέσεως της 30ης Μαρτίου του 1917 ή Κυβέρνησις της Ρωσίας συνκατέτεθῃ εις την επανίδουσιν ένός ανεξαρτήτου Πολωνικοῦ Κράτους (1) και,

«Επειδή τὸ Πολωνικὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον τῶρα και' οὐσίαν εξασκεῖ κυριαρχίαν ἐπὶ των τμημάτων εκείνων της Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἄνω κατοικοῦνται ὑπὸ πλειονοψηφίας εκ Πολωνῶν, ήδη έχει αναγνωρισθῆ ως κυριαρχον και ανεξάρτητον Κράτος ὑπὸ των κυριωτέρων Συμμαχικῶν και Συνεταιρικῶν Δυνάμεων, και

Επειδή κατά τους ὅρους της συνθήκης ειρήνης, της συναφθείσης μετά της Γερμανίας ὑπὸ των Συμμαχικῶν και Συνεταιρικῶν Δυνάμεων, συνθήκης την ὁποίαν υπέγραψε και ή Πολωνία, μέρη τινὰ της πρώην Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας θέλονσι συμπεριληφθῆ εις τὸ ἔδαφος της Πολωνίας, και

Σ. Α.— Την 31ην Μαρτίου 1919 έτηλεγραφῆθη εκ Λονδίνου ότι ή τότε Ρωσική Κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Κερένοβν εξέδωκε προκήρυξιν πρὸς τους Πολωνοὺς αναγγέλλουσαν έπισημως την επανθμίαν της Κυβερνήσεως της ή Πολωνία άποφασίση άρ' έαυτης τὸ κυβερνητικὸν ούστημα ὡς προτιμῆ. Ἡ Κυβέρνησις, έλεγεν ή προκήρυξις εκείνη εθεώρει ως τετελεσμένον γεγονός δι ή άπόφασις της Πολωνίας θά εἶναι δια μίαν ανεξάρτητον Πολωνίαν, σχηματισμένην ἐξ ὄλων των τριῶν άποχωρισμένων τμημάτων. Οἱ Πολωνοί, κατά ταῦτα, θ' άπεράσισον τὸ εἶδος της Κυβερνήσεως αὐτῶν εις μίαν Συντακτικὴν Συνέλευσιν, ήτις θά συνεκροτεῖτο εις την προτεινούσαν της Πολωνίας, ἐπὶ τη βάσει γενικῆς ψηφοφορίας. Ἡ προκήρυξις εξέφραξε και τὰ άδελφικὰ συγχαρητήρια της τότε επαναστατικῆς κυβερνήσεως της Ρωσσίας ἐπὶ τη πώσει της δυναστείας των Ρωμανῶν. Πολὺ πρὸς της Ρωσικῆς κυβερνήσεως ή Γερμανία εἶχεν ανακηρύξῃ την ανεξαρτησίαν της Πολωνίας. Ἡ εν Ρωσσία επανάστασις και ή πώσις του Τσάρου Νικαίου του Β' έγένετο εις τὰς 11 Μαρτίου του 1917

«Επειδή κατά τους ὅρους της συνθήκης ειρήνης, τὰ μη καθορισθέντα ήδη σύνσοα της Πολωνίας πρόκειται να καθορισθοῦσι κατῶν ἐπὸ των κυριωτέρων Συμμαχικῶν και Συνεταιρικῶν Δυνάμεων,

«Τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν της Αμερικῆς, της Βρεταν. Αὐτοκρατορίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Ιαπωνίας άρ' ένός, επιβεβαιουοῦν την ἐπ' αὐτῶν αναγνωρίσιν του Πολωνικοῦ Κράτους, του ιδρομένου έντός των ειρημένων ὄρων, ως κυρίαρχου και ανεξαρτήτου μέλους της Κοινωνίας των Έθρῶν, και ζωηρῶς παροουσῶν να εξασφαλίσωσι την εκτέλεσιν των διατάξεων του άρθρ. 93 της συνθήκης ειρήνης μετά της Γερμανίας, και,

«Τῆς Πολωνίας ἐξ άλλου επανθμούσης να συμμορφώσῃ τους συνταγματικούς θεσμούς της πρὸς τὰς άρχαίς της ελευθερίας και της δικαιοσύνης και να πλάσῃ σταθερὰν έγγύησιν εις τους κατοίκους του ἔδαφους, ἐπὶ του ὁποῖου ανέλαβε κυριαρχίαν,

«Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον οι έπόμενοι αντιπροσωποῖ των ὄψηλῶν συμβαλλόμενων μερῶν

«Ο Προέδρος των Ἠνωμένων Πολιτειῶν της Αμερικῆς, ή Α. Μ. ο Βασιλεὺς του Ἠνωμ. Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας και των λέραν των θαλασσῶν Βρετανικῶν κήσεων, Αὐτοκράτωρ των Ἰνδιῶν, ή Προέδρος της Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ή Α. Μ. ο Βασιλεὺς της Ιταλίας, ή Α. Μ. ο Αὐτοκράτωρ της Ιαπωνίας και ο Προέδρος της Πολωνικῆς Δημοκρατίας, άφου αντιήλλαξαν τὰ έξουσιοδοτήριά των, εἰρεθένια εν πλήρει τάξει, συναφῶνσαν ὡς έπειτα

ΚΕΦ. Αον.

«Άρθρ. 1.— Ἡ Πολωνία αναλαμβάνει ν' αναγνωρίσῃ τὰς εν τοῖς άρθρ. 2 και 8 περιορισμένας διατάξεις του κεφαλαίου τούτου ως θεμελιώδη νόμον, και ότι οὔδεις νόμος, διάταξις ή έπίσημος πράξις θέλει εἶδῃ εις σύγκρουσιν πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας, οὔδε θέλει υπεριοχῆσῃ αὐτῶν οἰσοδήποτε νόμος, διάταξις ή έπίσημος πράξις.

«Άρθρ. 2.— Ἡ Πολωνία αναλαμβάνει να εξασφαλίσῃ πλήρη και τελείαν προστασίαν ζωῆς και ελευθερίας εις πάντα τους κατοίκους της Πολωνίας, άνεν διακρίσεως καταγωγῆς, ένθνηκῆτος, γλώσσας, φυλῆς και θρησκείας. Πάντες οι κάτοικοι της Πολωνίας θά έχωσι δικαίωμα ελευθέρας εξασκήσεως δημοσίας ή και' ιδίαν, παντὸς δόγματος, θρησκείας ή πίσσεως, ὡν ή έξάσκησης δὲν εἶναι άσυνιθῆστος πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν και τὰ δημόσια ήθη.

«Άρθρ. 3.— Ἡ Πολωνία διοικονεῖ και διανηροῦται δι ή γίνονται αυτοδικαίως Πολωνοί, οι Οθνηγοῖ και οι Ρῶσοι οι κατά τὸν γούνον της Ισθμῆς της παοούσης συνθήκης έγκατεστημένοι εις ἔδαφος ὡς εἶναι ανεγνωριστέον ή δυνατὸν να αναγνωρισθῆ ως άποτελοῦν μέρος της Πολωνίας συμφώνως πρὸς τὰς γοισίας συνθήκας μετά της Γερμανίας, Αὐστρίας, Ουγγαρίας και Ρωσσίας, άλλα ὑπὸ των ὄρων τούτων δι θά εἰσάγεται τούτο εις πᾶσαν διάταξιν εν ταῖς συνθήκαις αναφερομένην εις πρόσσοπα, ἄνω εγκατεοιάθησαν εις τοῦτον ἔδαφος κατῶν ὄρισμένης χρονολογίας. Οὔχ ήτιον τὰ άνωτέρω

μνημονεύμενα πρόσωπα, άτινα έχουσι ηλικίαν άνω των 12 ετών, θά έχωσι τό δικαίωμα υπό τους όρους τους περιεχομένους εις τας ειρημένας συνθήκας να εκλέγωσιν οίανδήποτε άλλην εθνικότητα, ήτις είναι προσιτή εις αυτούς. Η εκλογή υπό το σύγγρον θά περιλαμβάνη και την σύγγρον του, ή δε εκλογή υπό των γονέων θά περιλαμβάνη τά τέκνα των τά άγοντα ηλικίαν κάτω των 18 ετών.

Πρόσωπα, άτινα εξήκοησαν τό άνωτέρω δικαίωμα της εκλογής, όφείλουσιν εκτός εκεί ένθα όρίζεται διαφοροποιήτως έν τη συνθήκη της ειρήνης μετά της Γερμανίας να μεταφέρωσιν έντός των προσεχών δώδεκα μηνών την έδραν της διαμονής των εις τό Κράτος τό όποιον έπροτίμησαν. Θά έχωσι τό δικαίωμα να διατηρήσωσιν την άκίνητον περιουσίαν έντός Πολωνικού εδάφους. Δύναται να παραλάβωσι μαζί των την κινητήν περιουσίαν παντός είδους. Έξαγωγικοί δασμοί δέν δύναται να επιβληθώσιν εις αυτούς έν συνδυασμώ προς την μεταφοράν της τού αυτής ιδιοκτησίας.

Άρθρ. 4.— Η Πολωνία όμολογεί και διακηρύττει ότι είναι Πολωνία πολίται αυτοδικαίως και άνευ της άνάγκης οίασδήποτε διατυπώσεως, άτομα Γερμανικής, Αυστριακής, Ούγγρικής και Ρωσικής εθνικότητας, γεννηθέντα έν τώ ειρημένω εδάφει εκ γονέων εγκατεστημένων εκεί, άκόμη και άν κατά τον χρόνον της ισχύος της παρούσης συνθήκης εκείνοι δέν είναι εγκατεστημένοι εκεί.

Όχι ήτιον έντός δύο ετών μετά την ισχύν της παρούσης συνθήκης, τά άτομα ταύτα δύναται να κάμωσι δήλωσιν ένόπιον των άρμοδίων Πολωνικών άρχών έν τη χώρα έν ή είναι εγκατεστημένα, ότι εγκαταλείπουσι την Πολωνικήν εθνικότητα και τότε θά παύσωσι να θεωρώσιν ως Πολωνοί.

Σχετικώς με ταύτα ή δήλωσις του σύγγρον θά περιλαμβάνη την σύγγρον του και ή δήλωσις των γονέων θά περιλαμβάνη τά κάτω των 18 ετών τέκνα των.

Άρθρ. 5.— Η Πολωνία αναλαμβάνει να μη παρεβάλλη εμπόδιον εις την εξάσκησην του δικαιώματος, τό όποιον έχουσι τά ενδιαφερόμενα πρόσωπα, κατά τας συνθήκας, τας συναφθείσας ή μελλούσας να συναφθώσιν υπό των Συμμαχικών και Συνεταιρικών Δυνάμεων μετά της Γερμανίας, Αυστρίας, Ούγγαρίας και Ρωσίας, όπως εκλέγωσι κατά βούλησιν την Πολωνικήν ιδιγένειαν.

Άρθρ. 6.— Πάντες οί γεννηθέντες έν Πολωνικώ εδάφει, όσοι δέν εγεννήθησαν ως υπήκοοι είτε του Κράτους αυτοδικαίως θά γίνωσιν Πολωνοί.

Άρθρ. 7.— Πάντες οί Πολωνοί πολίται θά είναι ίσοι ένόπιον του νόμου και θά απολαύωσι των αυτών αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων άνευ διακρίσεως φυλής, γλώσσης, ή θρησκείας. Διαφορά θρησκείας, δόγματος, ή πίστεως δέν θά είναι επιζήμιοι εις οίανδήποτε Πολωνόν πολίτην σχετικώς με την απόλασιν των αστικών ή πολιτικών δικαιωμάτων, ως διά την εισαγωγήν εις δημοσίας θέσεις, υπηρεσίας και τιμάς, ή σχετικώς με την εξάσκησην επαγγελματιών και βιομηχανιών.

Παρά την εγκαθίδρουσιν υπό της Πολωνικής Κυβερνήσεως επισήμου γλώσσης, επαρκείς εκκόλλαι θά παρέχωνται εις τους μη Πολωνογλώσσους Πολω-

νους διά την χρήση της γλώσσης των, γραπτής ή προφορικής, ένόπιον των δικαστηρίων.

Άρθρ. 8.— Πολωνοί πολίται, άνήκοντες εις φυλετικάς, θρησκευτικάς ή γλωσσικάς μειονοφηρίας θ' απολαύωσι της αυτής περιποίησεως και ασφαλείας νόμου και έργου ως οί Πολωνοί πολίται. Ιδιαιτέρως ούτοι θά έχωσιν ίσον δικαίωμα όπως ιδρύωσιν, διευθύνωσι και διοικώσιν δι' ιδίων αυτών έξόδων φιλανθρωπικά, θρησκευτικά και κοινωνικά ιδρύματα σχολεία και έτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, με τό δικαίωμα του να μεταχειρίζωνται την ιδίαν αυτών γλώσσαν και να εξασκώσιν έλευθέρως εκεί την θρησκείαν των.

Άρθρ. 9.— Η Πολωνία θέλει παράσχη εις τό δημόσιον εκπαιδευτικόν σύστημα εις πόλεις και εις διαμερίσματα, ένθα κατοικεί σημαντική αναλογία Πολωνών πολιτών, όμιλούντων είτεσαν γλώσσαν, μη Πολωνικήν, επαρκείς εκκόλλαις προς εξασφάλισιν ότι εις τά δημοτικά σχολεία ή εκπαιδευσεις θά παρέχωνται διά της μητρικής των γλώσσης. Η διάταξις αυτή δέν θά έμποδίη την Πολωνικήν Κυβέρνησιν να καθιστή την έκπαίδευσιν της Πολωνικής γλώσσης υποχρεωτικήν εις τά ειρημένα σχολεία.

Εις πόλεις και διαμερίσματα ένθα υπάσχη σημαντική αναλογία Πολωνών πολιτών, άνηκόντων εις φυλετικάς, θρησκευτικάς ή γλωσσικάς μειονοφηρίας, θά εξασφαλισθίη εις τας μειονοφηρίας ταύτας επαρκής αναλογία εις την απόλασιν και εις την αίτησιν των χρηματικών ποσών, άτινα δύναται να δοθώσιν εκ των δημοσίων πόρων, συμφώνως προς κυβερνητικούς δημοτικούς ή άλλους προϋπολογισμούς, δι' εκπαιδευτικούς, θρησκευτικούς ή φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Αί διατάξεις του άρθρου τούτου θά εφαρμόζωνται εις Γερμανοφώνους Πολωνούς πολίταις μόνον εις εκείνο τό μέρος της Πολωνίας, όπερ ήτο Γερμανικόν έδαφος κατά την 1ην Αύγουστου 1914.

Άρθρ. 10.— Εκπαιδευτικά έπιτροπεία διοριζόμεναι έπιτοπίως υπό Ιουδαϊκών κοινοτήτων της Πολωνίας, θά βοηθώσιν, συμφώνως προς τας διατάξεις της γενικής διοικήσεως του Κράτους διά την διανομήν του αναλογούντος μεριδίου των δημοσίων πόρων, όπερ θέλει παραχωρηθίη εις Ιουδαϊκά σχολεία κατά τό άρθρ. 9, ως και διά την όργάνωσιν και διευθύνωσιν των σχολείων τούτων.

Η διάταξις του άρθρου 9, αναφορικώς της χρήσεως της γλώσσης έν τοις σχολείοις, θά εφαρμόζηται εις τά σχολεία ταύτα.

Άρθρ. 11.— Οί Ιουδαίοι δέν θά εξαναγκάζωνται να έπιτελώσιν οίανδήποτε πράξιν, άποτελούσαν παράβασιν του Σαββάτου αυτών, ούδθ θά τίθενται ούτοι υπό οίανδήποτε άνικαίτητα, λόγω της άνήσεως των όπως παρευρισκωνται εις δικαστήρια ή εκτελώσιν οίανδήποτε νομικήν πράξιν κατά την ήμέραν του Σαββάτου. Η διάταξις όμως αυτή δέν θά εξαίρη τόδς Ιουδαίους εξ υποχρεώσεων επιβαλλομένων επί άλλων Πολωνών πολιτών διά τους άναγκαίους σκοπούς στρατιωτικής υπηρεσίας, εθνικής άμύνης ή διά την τήρησιν της δημοσίας τάξεως.

Η Πολωνία διακηρύττει την πρόθεσιν της όπως

απέχη από του να διατάσση ή διενεργή εκλογάς, βουλευτικάς ή δημοτικάς, έν ήμέρα Σαββάτου, ούδθ θά επιβάλλη την ενεργειαν εκλογών ή άλλων σκοπών έν ήμέρα Σαββάτου.

Άρθρ. 12.— Η Πολωνία συμφωνεί δι αι διατάξεις εις τά προηγούμενα άρθρα, εφ' όσον ταύτα επηρεάζωνσι πρόσωπα άνήκοντα εις φυλετικάς, θρησκευτικάς ή γλωσσικάς μειονοφηρίας, άποτελοῦσιν υποχρεώσεις διεθνούς ενδιαφέροντος και θά τεθώσιν υπό την έγγύησιν του Συνδέσμου των Έθνών. Δέν θά τροποποιώσιν άνευ συναφθείσεως της πλειονοφηρίας του Συμβουλίου του Συνδέσμου των Έθνών. Αί Ηνωμ. Πολιτείαί, ή Βρετανική Αυτοκρατορία, ή Γαλλία, ή Ιταλία και ή Γαπωνία συμφωνούσι διά του παρόντος να μη άσκηθώσιν την σγκατάθεσιν των εις οίανδήποτε τροποποίησιν των άρθρων τούτων, εις την όποιαν νομίμως ήθελε σγκατατεθίη ή πλειονοφηρία του Συνδέσμου των Έθνών.

Η Πολωνία παραδέχεται ότι πάν μέλος του Συμβουλίου του Συνδέσμου των Έθνών θά έχη τό δικαίωμα να φέρη εις την προσοχήν του Συμβουλίου πάσαν παραβάσιν ή πάνα κίνδυνον παραβάσεως οίασδήποτε εκ των υποχρεώσεων τούτων και ότι τό Συμβούλιον τότε θά δύναται να προβίη εις οίανδήποτε διαταγήν, την όποιαν θά έκρινε κατάλληλον και άποτελεσματικήν συμφώνως με τας περιστάσεις.

Επί πλέον ή Πολωνία παραδέχεται ότι πάσα διαφορά γνώμης εις ζήτημα νόμου ή έργου, πηγάζον εκ των άρθρων τούτων μεταξθ της Πολωνικής Κυβερνήσεως και οίασδήποτε εκ των κυριωτέρων Συμμαχικών και Συνεταιρικών Δυνάμεων, ή οίασδήποτε άλλην Δυνάμειν ούσης μέλους του Συμβουλίου του Συνδέσμου των Έθνών, θά θεωρηται ως διαφορά διεθνούς φύσεως κατά τό άρθρον 14 του Καταστατικού του Συνδέσμου των Έθνών. Η Πολωνική Κυβέρνησις διά του παρόντος σγκατατίθεται ότι πάσα τιαυτή διαφορά, εάν τό αντίθετον μέρος απαιτήσθ τοῦτο, θέλει παραπέμπεσθαι εις τό Διαρκές Δικαστήριον του Διεθνούς Δικαίου. Η απόφασις του Διαρκούς Δικαστηρίου θά είναι οριστική και θά έχη την αυτήν ισχύν και τό αυτό άποτελεσμα ως τελειδικός απόφασις κατά τό άρθρον 13 του Καταστατικού.

Άρθρ. 13.— Έκάστη εκ των κυβερνήσεων Συμμαχικών και Συνεταιρικών Δυνάμεων άφ' ένός και ή Πολωνία άφ' έτέρου, θά είνε έλεύθεροι να διορίζωσι διπλωματικούς αντιπροσώπους οτινες θά διαμένωσιν εις τας προπενούσας άλλήλων ως και Γενικούς προξένους και Προξενικούς πράκτορας, όπως διαμένωσιν εις τας πόλεις και τους λιμένας άλλήλων.

Γενικοί Πρόξενοι όμως, Πρόξενοι, υποπρόξενοι και Προξενικοί Πράκτορες δέν θά αναλάβωσιν τά καθήκοντά των προση να γελνωσι δεκτοί κατά τον συνήθη τρόπον υπό της Κυβερνήσεως εις τό έδαφος της οποίας τοποθειτόνται ούτοι.

Γενικοί Πρόξενοι, Πρόξενοι, Υποπρόξενοι και Προξενικοί Πράκτορες θ' απολαύωσιν όλων των ευνοιών, προνομίων, εξαιρέσεων και άσυλίας παντός είδους, ατινες χορηγούσιν ή θά χορηγηθώσιν εις Προξενικούς έπαλλήλους του μάλλον έννοουμένου έθνους.

Άρθρ. 14.— Μέχρι της εγκαταστάσεως διαρκούς τελωνειακού δασμού υπό της Πολωνικής Κυβερνήσεως, έμπορεύματα, προσερχόμενα εκ των Συμμαχικών και Συνεταιρικών κρατιών δέν θά υποβάλλωνται εις άνωτερον δασμόν κατά την εις την Πολωνίαν εισαγωγήν των παρά τους μάλλον έννοϊκούς τελωνειακούς δασμούς, τους εφαρμοζομένους εις έμπορεύματα του αυτού είδους υπό τους Γερμανικούς, Αυστροουγγρικούς και Ρωσικούς τελωνειακούς δασμούς της 1ης Ιουλίου 1914.

Άρθρον 15.— Η Πολωνία αναλαμβάνει να συνάψη συνθήκην, σύμβασιν ή συμφωνίαν, ούδθ να προβίη εις έτέρην πράξιν, ή όποία θά ήμποδίησιν αυτήν από του να μετώσχη οίασδήποτε γενικής συμφωνίας διά την ίσην περιποίησιν του έμπορίου έτέρων κρατιών, ήτις θά ήδύνατο να συναφθίη υπό την προστασίαν του Συνδέσμου των Έθνών έντός πέντε ετών από της ισχύος της παρούσης συνθήκης.

Η Πολωνία όσαύτως αναλαμβάνει να επεκτείνη προς πάνα τά Συμμαχικά και Συνεταιρικά Κράτη πάσαν ευνοϊαν ή προνόμιον επί τελωνειακών έποθέσεων, την όποιαν ταύτα δύναται να χορηγήσωσι έντός του αυτού χρονικού διαστήματος, προς πάν Κράτος, προς τό όποιον από του Αύγουστου του 1914 οί Σύμμαχοι ήσαν έν πολέμω και εις πάν Κράτος, τό όποιον δύναται να έχη συνάψη μετά της Αυστρίας εις τινς δικάς τελωνειακάς συμφωνίας ως τούτιστα εις την συνθήκην ειρήνης, ήτις θά συναφθίη μετά της Αυστρίας.

Άρθρ. 16.— Μέχρι της συνάψεως της άνωτέρω αναφερομένης γενικής συμφωνίας, ή Πολωνία αναλαμβάνει να θεωρη μετά της αυτής ίσότητος, μεθ' ης και τά εθτικά της πλοία ή τά πλοία του μάλλον έννοουμένου έθνους, τά πλοία όλων των Συμμαχικών και Συνεταιρικών Κρατιών, άτινα παρέχωνται τισίαν συμπεριφεύων προς τά Πολωνικά πλοία.

Δυνάμει εξαιρέσεως εκ της διατάξεως ταύτης τό δικαίωμα της Πολωνίας ή οίονδήποτε άλλον Συμμαχικού ή Συνεταιρικού Κράτους όπως καθορίη τό θαλάσσιον παραλιακόν έμπόριόν της εις εθνικά πλοία ρητώς φνιδάσεται.

Άρθρ. 17.— Μέχρις ότου σγκαροτηθίη, υπό την προστασίαν του Συνδέσμου των Έθνών, γενική συνέλεσις προς άπόκτησιν και διατήρησιν έλευθερίας σγκακοινωνίας και μεταφοράς, ή Πολωνία αναλαμβάνει να χορηγή έλευθερίαν κινήσεως προσώπων, έμπορευμάτων, σκαφών, άμαξών, βαγονίων και ισχυδρομείων μεταξθ παντός Συμμαχικού ή Συνεταιρου Κράτους διά Πολωνικόν εδάφος, συμπεριλαμβανομένων των ποταμιών και να φέρηται άπέναντι αυτών τόσον τουλάχιστον έννοικώς, όσον και προς πρόσωπα, έμπορεύματα, σκάφη, άμάξας, βαγόνια και ισχυδρομείαν άνήκοντα εις την Πολωνίαν ή εις οίανδήποτε άλλην μάλλον έννοουμένην εθνικότητα.

Τά έπόμενα άρθρα 18ον και 19ον αναφέρονται εις την υποχρεώσιν της Πολωνίας όπως προσχωρήσθ εις πάσαν νέαν σύμβασιν, συναπτοιμένην τη έγκρίσει του Συμβουλίου του Συνδέσμου των Έθνών έντός πέντε ετών.

Εις την συνθήκην συνάπτονται δύο παραρτήματα, τά όποία διαλαμβάνουσι διαφόρους συμβάσεις τηλε-

γραφικός, ραδιοηλεκτρονικός, οδοντοδομικός και άλλες, συναφθείσας κατά διαφόρους εποχές, και τας ύποίας η Πολωνία αναλαμβάνει να αναγνωρίσει. Τò δεύτερον παρόρημα περιλαμβάνει τὸ 20ὸν και τὸ 21ον ἄρθρον τῆς Συνθήκης, δι' ὧν ἡ Πολωνία αναλαμβάνει νὰ χορηγήσῃ πάντα τὰ ἐκ τῆς συνθήκης ταύτης πηγάζοντα προνόμια εἰς πάντα τὰ παρόντα και τὰ μέλλοντα μέλη τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν και ἀναλαμβάνει εὐθύνην διὰ τὴν ἀναλογία τοῦ Ρωσοικῶ ἠθμοσίου Χρέους και ἄλλων δημοσίων χρεῶν παντός εἶδους, ὅση ἤθελεν ὀρισθῆναι εἰδικῆς συμβάσεως μεταξὺ τῶν κυριωτέρων Συμμαχικῶν και Συνεταιρικῶν Δυνάμεων και τῆς Πολωνίας.

Ἡ Συνθήκη συνετάχθη ἐν Βεροαλλίας εἰς ἀπλοῦν ἀντίγραφον και κατετέθη εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἀντίγραφα δὲ αὐτῆς ἐδόθησαν εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Ἡ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΥΡΩΠΗ

Τινὲς τῶν κύκλων τῆς Ἀντάντ δὲν θέλουν νὰ ἀποδώσουν εἰς τὴν ἐκτραγεῖσαν ἐν Γερμανίᾳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1918 Ἐπανάστασιν εἰμὴ ὀλίγην σημασίαν διὰ τὴν Εὐρώπην. Συμπεραίνεται ἐκ διαφόρων λόγων, ἐκ δηλώσεων ἀντιπροσώπων καὶδπαδῶν τῆς νέας Δημοκρατίας, ἐκ τοῦ γεγονότος, τέλος, ὅτι προσέλαβεν αὐτὴ εἰς σπουδαίας δημοσίας ὑπηρεσίας ἀνδρας, τῶν ὁποίων ἄλλο μὲν ἀνῆκον εἰς τὸ σωμα τῶν αὐτοκρατορικῶν ὑπαλλήλων, ἄλλοι δὲ δὲν εἶχον ἐν τῷ παρελθόντι ἀντιπολιτευθῆ ἀρκούντως τὴν κατακτητικὴν πολιτικὴν τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐπανάστασις βασίζεται ἐν ἀσθενεῖ μόνον μέτρῳ ἐπὶ πλήρους μεταβολῆς τῆς γερμανικῆς διανοητικότητος. Οἱ Γερμανοὶ, λέγουν, δὲν ἀνέτρεψαν ποσῶς τὴν Αὐτοκρατορίαν διότι ἐκαμὲν τὸν πόλεμον, ἀλλὰ διότι τὸν ἔχασε. Κατὰ συνέπειαν ἡ πολιτικὴ μεταβολή, ἣτις ἐπεχειρήθη ἐν Γερμανίᾳ, δὲν εἶνε εἰμὴ ἀλλαγὴ συστήματος μόνον— μερικοὶ λέγουν «ἀλλαγὴ μορφῆς» ἀπλῶς— και ἡ ἐσωτερικὴ σύστασις τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια.

Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ τεθῆ καλῶς τὸ ζήτημα. Δύναται και ὀφείλει νὰ διατυπωθῆ οὕτω.

Εἶνε ἀναγκαῖον νὰ ἐξετασθῆ ἐὰν ἡ ἐπισυμβῶσα ἐν Γερμανίᾳ μεταβολὴ εἶνε ἀληθῶς μεταβολὴ ἐξωτερικῆ ἢ, τοῦναντίον, ἡ Δημοκρατία μετέβαλε τὴν βάση αὐτῆς τῆς αὐτοκρατορίας και τὸ μέλλον δύναται νὰ ἔπολογίσῃ ἐπὶ πλήρους μεταβολῆς τοῦ πνεύματος τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς. Ἐὰν ἤθελε προκίψει ἐκ μίας τοιαύτης ἐξετάσεως, ὅτι ἡ τελευταία τῶν περιπτώσεων τούτων δὲν ἐπιβεβαιούται, ἢ μὴ γερμανικὴ Εὐρώπη τότε, και ὄχι μόνον αὐτὴ, θὰ εἶχε κάθε λόγον νὰ ψάλλῃ μετὰ τὴν Κόρην τῆς Μαντὰμ Ἀγκῶ, ὅτι «δὲν ἤξεζε τὸν κόπον νὰ ἀλλάξωμεν Κυβέρνησιν». Ἐὰν τὴν ἀποφιν ταύτην δεχόμενοι, θεωρήσωμεν τὰς διαφόρους ἐπικρίσεις, αἵτινες ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὴν νέαν Δημοκρατίαν, θὰ εὐρωμεν μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τούτων, τῶν ὁποίων οἱ συγγραφεῖς διέπραξαν ἀ-

κριβῶς τὸ σφάλμα νὰ πιστεύουν, ὅτι βλέπουν μέσα εἰς τὴν Δημοκρατίαν, ἐνῶ δὲν προσέχουν παρὰ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν, χωρὶς νὰ θίγουν παντάλασι τῶν πραγμάτων τὸ βάθος. Ἐὰν ἤθελον νὰ διατυπώσω τὴν σκέψιν μου ὀλίγον ἀκόμῃς, θὰ ἔλεγον ἐπικρίνον τὴν Δημοκρατίαν διότι ἀνέχεται νὰ βαδίζον ἀκόμῃ οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὰ πόδια τῶν, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐξαναγκάζῃ νὰ βαδίζον μετὰ τὰ χέρια. Ἀλλὰ πρωτίστως αἱ ἐπικρίσεις αὗται ἀποτελοῦν κατὶ περισσώτερον ἀπὸ ἀπλὴν ἐξονύχισιν τῶν ζητημάτων τῶν τῶπων. Ἀποτελεῖ ἀθέτησιν τῶν στοιχειῶδων νόμων τῆς λογικῆς και παραβίασιν τῶν πραγμάτων ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι οἱ Γερμανοὶ κατέλυσαν τὴν αὐτοκρατορίαν διότι ἔχασαν αὐτὴ τὸν πόλεμον. Οἱ «λευκοὶ ἐσταύρωσαν τὸν Χριστὸν, θάνατος λοιπὸν εἰς τοὺς Λευκοὺς» ἐκράυγασαν κάποτε κατὰ τὴν ἐκρηξιν μῆς στάσεως οἱ μαῦροι τῆς Αἰτῆς. Εἰς τὴν πολιτισμένην Εὐρώπην μας τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος δίδονται πολλαῖς εὐκαιρίαι νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὰ ἐπιχειρήματα τῶν πτωχῶν ἡμῶν μαύρων.

Αἱ σχέσεις αἰτίας και ἀποτελέσματος, αἵτινες συνδέουν τὴν στρατιωτικὴν ἦτταν τῆς Γερμανίας και τὴν πτώσιν τῆς Αὐτοκρατορίας, εἶνε ἐντελῶς ἄλλαι ἀπὸ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ὡς πιστευομένας ἐσημείωσα ἀνωτέρω. Ἐν Γερμανίᾳ σήμερον οἱ ἰμπεριαλισταὶ εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπικρίνον, ἀντιθέτως, τὴν Ἐπανάστασιν, ὅτι προεκάλεσε τὴν στρατιωτικὴν ἦτταν. Ὅσον δὲ ἐσφαλμένη και ἂν εἶνε ἡ ἀποφιν αὐτῆ, ἐγγίζει ἐν τούτοις περισσώτερον τὴν ἀλήθειαν κατὰ τοῦτο, ὅτι θέτει τὴν ἦτταν εἰς σχέσιν μετὰ κάποιαν κίνησιν, ἣτις ἐπέτρεψε τὴν ἀνατροπὴν τῆς αὐτοκρατορίας. Καὶ ἐρχόμεθα τώρα εἰς ἄλλο ζήτημα, τοῦ μέτρου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ αὔξουσα διαρκῶς ἀντιπάθεια τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν πόλεμον συνέβαλεν εἰς τὴν ἦτταν. Αὐτοὶ οἱ ὀρμόδιοι στρατιωτικοὶ κύκλοι τῆς Ἀντάντ ἀναγνωρίζουν, ὅτι ἡ ἀντιπάθεια αὐτῆ ὑπῆρχεν ἀπὸ μέρους τῶν Γερμανῶν και κατέστησεν βαρύτεραν τὴν ἦτταν. Ἄλλ' ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ, ἣτις συνετελέσθη ἐν τοῖς κόλποις τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ἦτο βεβαίως ἡ ἡχῶ κινήσεως ἰσχυρῶς τῶν πνευμάτων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας. Ἀπὸ μακροῦ ἤδη εἶχεν ἐκδηλωθῆ ἀντίδρασις ζωηρὰ κατὰ τοῦ πολέμου και κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον καθίστα ἀδύνατον τὸ τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν διὰ συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν ἔθνων. Ἡ ἀντίδρασις αὐτῆ δὲν ἦτο ἀρεκτὰ δυνατὴ ἐν τούτοις, ὥστε νὰ καταλύσῃ ὀριστικῶς και ἀμέσως τὴν Αὐτοκρατορίαν, ἣτις ἦσκει τὴν στρατιωτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν και ἐπηρέαζε τὴν Κοινὴν Γνώμην, δι' ἣντος συστήματος λειτουργούντος μετὰ μεθοδὸν και ἀκριβείαν θανατοσὴν. Ἐίρεπε νὰ ἐπέλθουν τὰ γεγονότα, ἅτινα παρέλυσαν τὴν στρατιωτικὴν ἰσχύν εἰς αὐτὰ τὰ μέσα τῆς δράσεως τῆς. Καὶ μεταξὺ τῶν γεγονότων αὐτῶν βεβαίως εἶνε και αἱ ἦτται εἰς τὰ πεδία τῶν μαζῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες ἀνέτρεψαν τότε τὴν Αὐτοκρατορίαν, δὲν ἦσαν οἱ Γερμανοὶ ἀπλῶς και ἐκ τῶν Γερμανῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον ἐνθαρρύνῃ και ὑποστηρίξῃ τὰς ἐπιθετικὰς τάσεις τῶν ἰμπεριαλιστῶν ἦσαν οἱ Γερμανοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες εἰς πάσαν ἐποχὴν εἶχον πολεμῆσιν τὰς τάσεις αἰτίας. Ἄνθρωποι, οἵτινες εἶχον ἀρηθῆ ἐπιμόνωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πάνω ἀπ' τὸ μικρὸ κατάστρο χωριουδάκι, ἕνας τεράστιος βράχος κρεμότανε, σχισμένος, χωρισμένος, ἀπ' τὸ μεγάλο, ἀπότομο βουνό, σὰ φοβέρα, σὰ χεῖρ θεϊκὴ, ἢ σὰ δράκοντας τῶν παραμυθιῶν, ποὺ γινότανε βράχος.

Μοῦκαγε τρομερὴ ἐντύπωση, ποὺ τὸν εἶδα, κ' εἶδα και πόσα ἀπὸ κάτω τοῦ εἶχανε χτιστεῖ τὰ σπίτια.

Ἀντὶ νὰ τὸν φοβοῦνται, μοῦ φάνηκε πῶς εἶχανε μαζευτεῖ κεῖ, γιὰ προστασία σὰν τὰ πουλιὰ κοντὰ στὴ μάνα τους.

— Δὲν ἔχει ἀνάγκη, μοῦ εἶπε κάποιος χωριάτης, ποὺ ἔμενα σ' ἕνα δωμάτιο του, ἔχει οἴζες κάτω βαθιές. Δὲν ἔχει φόβον. Ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦμε! Καλὸς εἶνε!... Καὶ δὲ ξερεῖς τάχα, πῶς και τὸ χωριὸ μας ἔχει τ' ὄνομά του; Δὲ λέγεται Σχισμένος Βράχος;...

Εἶχε ἔρθει ἡ ἀνοιξη και τὸ μικρὸ χωριὸ μουσκοβολούσε. Χαμόμηλο εἶχε γεμίσει ὁ τόπος και παπαρούνες κοκκίνιζαν πανιοῦ. και ἀπ' τὴ σχισμῶμα τοῦ βράχου ἕνα πρασίνισμα δέντρου εἶχε φανῆ. Ἦτανε μιά σκιά, ἀγριοσκία, ὡπως μου τὴν εἶπαν, ποὺ ἀπὸ πολλὰ πολλὰ χρόνια εἶχε φουρῶσει κεῖ, και οἱ γεροὶ τὴ θυμοῦνται μεγάλη. κανεὶς ὁμως δὲν εἶχε φαιε ποτὲ σικο τῆς. Ἡ ἀναοαση, ἡ το περιουσια οαιτον τὸ βράχο ἀπ' τὸ βουνο, ἦταν πολὺ ἐπικινουνο. Ἰὰ, ποὺς ὁμως, μοῦ διηγήθηκα, εἶχε κατορθώσει, μὰ φορὰ, βάζοντας στοιχημα, νὰ περάσει, ἀλλ' ὅταν ἀπλωσε νὰ κόψῃ τὸν ρουφηξε τὸ σχισμῶ, κ' ἐπεσε μέσα.

Και κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τότε, δὲν τόλμησε νὰ πάει, ἂν και λέγανε, πῶς ὁποιος μπορέσει και κόψῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ σῦκα θὰ δεῖ καλὸ μεγάλο. Ἀλλὰ πῶς θάκαναν ποὺ θὰ τὸν ρουφούσε κατὶ ἀόρατο ποὺ βρισκότανε μέσ' στὴ σχισμάδα... Ἦταν ὁ φύλακας φαίνεται τῶν σῦκων!

Εἶπαμε εἶχε φτάσει ἡ ἀνοιξη και ὄλο τὸ μέρος μουσκομύριζε ἀπ' τ' ἀγρια λουλούδια και τὸ χαμόμηλο ποὺ, ἀλήθεια, εἶχε ντύσει τὴ γῆ. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ γυρίζω ἔξω, μακριὰ, νὰ περπατῶ στὶς ἐρημιές και νὰ τρώγω στὰ χάνια, πρὸ πάντων σ' ἕνα, στὸ μεγάλο ἔρημο δρόμο, ποὺ ἦταν κυκλωμένο ἀπὸ λεῦκες μεγάλες, ποὺ σφυρίζανε, βούϊζαν κουνώντας τ' ἀπειρα φύλλα τους.

Κατάκοπος ἔπειτα, πῆγαινα και πλάγιαζα κάνα δυὸ ὥρες γιὰ νὰ σηκωθῶ νὰ διαβάσω ἢ νὰ γράψω.

Τὸ βράδυ δὲν ἔβγαίνα, ἀλλὰ πῶς νὰ βγεῖ κανεὶς, ποὺ ὄλα ἦταν ἔρημο, και σκόλο γιγάντιο, ἀφιμένοι ἐλεύθεροι, γυρίζαν, τρέχαντε παντοῦ. Κι ἄλλο δὲν ἀκούγες τὴ νύχτα παρὰ τὸ βραχνὸ γαγγισμά τους και κάποτε, κάποτε φωνὴ κουνουβάγιας. Αὐτὰ ἦταν τὰ στολιδία τῆς νύχτας τοῦ χωριοῦ.

Τὸ σπιτάκι ποῦμουνα, ἦταν ἐνὸς ἀγαθοῦ χωριάτη φτωχοῦ, ποὺ ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ δούλευε ζητώντας, ἢ παλεύοντας νὰ βγάλει τὸ ψομὶ τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ γυναίκα του, μὰ νόστιμη ντροπαλὴ χωριάτισσα ποὺ σπάνια ἀκούγα τὴ φωνὴ τῆς, νὰ λέει πολλά. Ἀπὸ

πολέμου ἢ, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἔτρεχεν ἡ Γερμανία ἐν περιπτώσει ἦττης, δὲν τὰ εἶχον παραχωρήσῃ εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ἡ Γερμανία θὰ τὰ ἐχορηγιοποιεῖ πρὸς ἐξασφάλισιν εἰρήνης συμβατικῆς, ἣτις δὲν θὰ περιελάμβανε καμμίαν προῶξιν βίας και καμμίαν ἀναγκαστικὴν προσάρτησιν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι διηθύναν τὸ κίνημα, δὲν ἦσαν οὔτε παγγερμανισταὶ οὔτε δυσηρεστημένοι ὀπαδοὶ τοῦ μιλιταρισμοῦ. Ἦσαν ὀσοιαλισταὶ μετὰ πεποίθησιν και εἰρηνισταὶ δημοκράται. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες κατέφερον κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας τὸ θανάσιμον κτύπημα και οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ὥραν ταύτην τὴν ἐκλεκτὴν πολιτικὴν ὀμάδα τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας. Αὐτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰμπνέουν και τὴν ἐξωτερικὴν τῆς πολιτικῆς. Καὶ τοῦτο δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ λησιμονῆ οὔτε νὰ προσπαθῆ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν σημασίαν του, ὅσονδήποτε σοβαρὰ και ἂν ἤθελον εἶσθαι αἱ ἀπευθυνόμενα κατὰ τῆς συστάσεως τῆς Δημοκρατίας και τῶν ὑπ' αὐτῆς ληφθέντων μέτρων ἐπικρίσεις.

Τέσσαρες παρατηρήσεις εἶνε σπουδαιόταται διὰ πάντα θέλοντα νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἐν Γερμανίᾳ συνετελεσθείσης πολιτικῆς μεταβολῆς.

1). Εἰς τὴν Ὀμόσπονδον Δημοκρατίαν, εἰς τὰ Κράτη και εἰς τοὺς δήμους τὸ ἐκλογικὸν σύστημα κατέστη ἀπολύτως δημοκρατικὸν οὕτως, ὥστε ἡ πολιτικὴ ἰσχύς μετετέθη πρὸς ὄφελος τῶν ἐργατικῶν πληθυσμῶν.

2). Τὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστῶς θριαμβεύει πλήρως και ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ εἰς τρόπον, ὥστε ἡ Κυβέρνησις διορίζεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἀπαρτιζομένης κατὰ τὸ δημοκρατικώτερον ἐκλογικὸν σύστημα. Ἡ λαϊκὴ θέλησις ἐκτελεῖται πάντοτε, ἐκφραζομένη διὰ τῶν ἐκλογῶν.

3). Ἡ κατάργησις τοῦ διαρκῶς στρατοῦ ἀνέτρεψε τὸ μέγρο σήμερον ἐν ἰσχυρῷ στρατιωτικῶν συστήματι. Ὁ διαρκῆς στρατὸς ἀντικατεστάθη δι' ἔθνηκοῦ στρατοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ δύναμις ἠλαττώθη εἰς τὸ τρίτον τοῦ παλαιοῦ. Ὁ στρατὸς οὕτως εἶνε ὑποταγμένος εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν και ὄλα τὰ σπουδαῖα ζητήματα οἱ δὲ ἀποτελοῦντες αὐτὸν, ὑποχρεούμενοι εἰς θητεῖαν βραχείας μόνον διαρκείας, διατηροῦν ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ ὄλα τὰ πολιτικὰ τῶν δικαιώματα.

4). Πᾶσα ἀπόφασις σχετικὴ πρὸς πόλεμον ἢ εἰρήνην ἐπιφυλλάσσεται εἰς τὴν Συνέλευσιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, ἣτις λειτουργεῖ ὡς ἀνωτάτη ἀρχὴ τῆς Δημοκρατίας

EDOYARD BEENSTEIN
Βουλευτῆς Βερολίνου
(Συνέχεια)

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσηματα
Καταρράκτη, στραβισμός,
τραχώματα κ. λ.
Θεραπεύονται ἐν τῇ νέᾳ τελείᾳ μεγάλῃ
κλινικῇ τοῦ Τ. ὀφθηγοῦ ὀφθαλμοῦ.
ΣΠΗΛΙΟΥ. ΧΑΡΑΜΗ
27-Ὀδὸς Μενάνδρου-27
Ἀθήναι, Τηλέφωνον. 654.

παιδάκια είχανε κάτι ξανθά, κόκκινα, που βρισκότανε στο δρόμο πάντα παίζοντας μάλια παιδιά.

Αλλά τί ήσυχία σαυτό το φτωχικό σπίτι! Η γρίνια ήταν άγνωστη εδώ. Η γαλήνη, ή ήσυχία τόχαν τυλιγμένο, έτσι έλεγα, είχαν πιάσει θέσει μέσα κεί. Μά μη στ' άλλα σπίτια του χωριού δεν ήτανε σχεδόν έτσι; Και κεί όλο γαλήνη, ήσυχία. Τη δουλιά τους, τὰ παιδιά τους.

Δίπλα κατοικοῦσε μιὰ γλωσσοῦ, που κάποτε, στην ήσυχία ποῦπεφε, όταν οί φωνές τῶν παιδιῶν δὲν ἀκουγότανε στο δρόμο, ἀκουγότανε νὰ λέει, νὰ λέει...

Εἶπα γλωσσοῦ. Ναι, γλωσσοῦ ὅμως τοῦ χωριού, τοῦ χωριού ἐκείνου τοῦ σιωπηλοῦ. Ἄν ήταν ἐδῶ, στην Ἀθήνα, θὰ τὴν ἔλεγα σιωπηλή!

Αὐτὴ μιλοῦσε μὲ τὴ σπιτονοικοκυρά μου, ἀνεβαί σμένη κάπου, ἀπ' τὸν μαντρότοχο που τὴς χωρίζε. Μιλοῦσε καὶ μὲ τίς ἄλλες, που τὴν τριγύριζαν, ἢ ἔδινε ἀφορμὴ νὰ μιλοῦνε, χωρὶς ὅμως νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι της.

Μά, καθὼς εἶχα μάθει, δὲν ἔκανε παιδιά, δὲν εἶχε ἄλλον στο σπίτι καὶ τί νάκανε μόνη; Ὅταν ἐρχόταν ὁ ἄντρας της ὅμως, χανόταν τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ μαντρότοχο, γιὰ ὄρες, ὅσες δηλαδὴ ἔκανε ὁ ἄντρας της στο σπίτι.

—Νὰ ἔνα χωριουδάκι, ἔλεγα, εὐτυχισμένο μ' ὄλη τὴ φτώχεια του! Οἱ ἄνθρωποι του τρῶνε τὴ μοιρότητα καὶ ἀντὶ νὰ μουρμουρίζουν, κάνουν τὸ σταυρό τους!

Εἶχα καιρὸ πολὺ ποῦφυγα ἀπ' τὸ χωριουδάκι. Ἐμαθα ὅμως, πῶς αὐτὸ εἶχε πλουτίσει, εἶχε πέσει χρῆμα σαυτό. Ὁ πόλεμος εἶχε κάνει πολλὰ τέτοια θαύματα. Ἄκουγα πῶς τὸ χρῆμα τοὺς βάρανε τόσο, που τοὺς ἔκανε ὄλους σιγὰ καὶ σοβαρὰ νὰ περπατοῦνε.

Μοῦ εἶπανε καί, πῶς στο μικρὸ κείνο χωριὸ ἄρχισαν καὶ χτίζανε μέγαλα, κάνουν μεγάλους κήπους καί, καί...

Σκέφτηκα μιὰ μέρα νὰ πάω, ὄχι τώρα γιὰ διασκεδάση, ἀλλὰ γιὰ νὰ στερεώσω τὴν βγεία μου, ποῦχε κλονιστεῖ ἀπ' τὴν καλὴ διαίτα, που μᾶς ἀνάγκασαν νὰ κάνουμε. Αὐτὰ ὅμως, δὲν ἔχουνε θέσηἐδῶ.

Σπλώθηκα ἔνι πρωὶ καὶ τράβηξα γιὰ ὄτ ἀγαπητό μου χωριό. Δὲν πλησίαζε ὅπως τότε, ἀνοιξη, ἦτανε χειμῶνας. Ἦταν ὄραία ὅμως μέρα.

Ὅταν ἔφτασα ὁ ἥλιος ἔλαμπε πηγαίνοντας στὴ δύση, σὲ βαθυκύανο οὐρανὸ, ἀέρας δὲ φυσοῦσε. Τὰ δέντρα τὰ γυμνωμένα ἀπὸ φύλλα ἀκίνητα ἔμεναν καὶ περνοῦσα τὸ γνωστὸ μου πλατὺ ἔρημο δρόμο, ἀπὸ σπίτια, πατώντας σὲ φύλλα, που πλῆθος κάτω στὴ γῆ πεσμένα ἦτανε.

Στὸ γάνι τὸ γνωστὸ μου καὶ που πίστευα πῶς θάῤω κανένα ζῶο, γιὰ νὰ μὴν κάνω ὄλο τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια, δὲ βόηκα τίποτα. Ψυχὴ! Τὸ γάνι ἦταν ἄδειο ἀπ' ἀγωνιάτες καὶ ἄλλους πελάτες. Ἐνα παιδί μόνο καθισμένο σ' ἕνα σκαμνί, προσπαθοῦσε νὰ παίξει σὲ μπουζούκι κάπου σκοπὸ.

Τὸ ρῶτησα γιὰ κάτι γνωστούς μου.

—Δὲν ἐρχονται πειὰ μου ἀπῆντησε κ' ἔσπυρε πάλι στο ὄργανό του πολεμῶντας νὰ παίξει τὸ τραγοῦδι.

Κάθισα γιὰ νὰ ξεκουραστώ. Δὲν τοῦ εἶπα τίποτα νὰ μου φέρει, γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὴ μουσικὴ του.

Πρέπει νὰ σεβόμεθα τοὺς καλλιτέχνες καὶ ὄς

γχοιτίζανίζον, ὄς ταράζον ἀντὶ τῆς καρδιάς μας, τὸ ἄδειο στομάχι μας!

Σκέφτηκα σὲ λίγο, νὰ πάω πάλι τὸ δρόμο, γιὰ νὰ φτάσω στο χωριὸ πρὶνπέσει τὸ σκοτάδι. Ἀλλὰ νὰ, πάνω που ἐτοιμαζόμουνα, κ' εἶχα πάρει τὸ ραβδί μου, νὰ ὁ μπαρμπα-Λιάς καὶ ξεφύτρωσε.

—Μπρέ, μπρέ!.. ἔκανε, όταν ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ γνώρισε. Καλῶς ὄρισες!.. Μπρέ...

Πιάσαμε κουβέντα. Μὲ ρωτοῦσε καὶ τὸν ρωτοῦσα. Ἄλλ' όταν τοῦ ἀνέφερα γιὰ τὸν πλοῦτο τοῦ χωριού, κοῦνησε τὸ κεφάλι.

—Καλλίτερα, εἶπε, νὰ μὴν ἐρχόταν! Ὅχι πῶς τὸ λέω γιὰτὶ δὲν ἐρχονται πιά στο μαγαζὶ μου, ποτέ τους νὰ μὴν ἐρχοῦνε! ἔχω τοὺς περαστικούς, τοὺς ξένους! Δὲν τοὺς ἔχω ἀνάγκη αὐτοὺς, διόλου. Ἀλλὰ τὸ λέω αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ τους.

—Μά τί; τί τρέχει; τὸν ρώτησα. Τοῦ εἶπα καὶ γιὰ τὰ μέγαλα ποῦχα ἀκούσει

—Ὅχι νὰ μὴ χτίζουνε καὶ παλάτια! ἔκανε. Μοῦ ἔδῶ εἶπε τρεῖς χειρότερα ἀπὸ πρὶν! Πίστεψέ με... τρεῖς φορές χειρότερα! Νὰ δεῖς τὰ παιδιά τους καὶ νὰ τοὺς λυπηθεῖς! Ἄμ' τίς γυναῖκες τους; Ἄστες αὐτὲς τῆς μαῖρες, μόνο γιὰ δουλιὰ τίς ἔχουνε! Πήρανε λεφτά, ναι, παρὰ μὲ οὐρά, ἀλλὰ τὰ πήρανε γιὰ νὰ πάνε κατὰ διαβόλου! Ἐγὼ σῶπα, που τὰ λέω αὐτὰ, δὲν τὰ λέω, γιὰτὶ δὲν ἐρχονται ἔδῶ, γιὰτὶ κόψανε! Ὅχι!.. Θὰ δεῖς. Που θὰ μείνεις ἀπόψε;

—Μένω δῶ καὶ τὸ πρωὶ βλέπουμε!

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του.

—Θὰ πᾶς στοῦ Σάση, ἔ; Νὰ μὴν πᾶς πρωὶ, γιὰτὶ θὰ κοιμάται... Νὰ πᾶς κοντὰ τὸ μεσημέρι!.. Ἀλλὰ πιστεύω δὲ θὰ σοῦ δώσει δωμάτιο... Θὰ σοῦ πῶ! Σιγὰ, σιγὰ θὰ τὰ μάθεις ὄλα. Μάθε, παιδί μου, πῶς πρέπει νὰ κοῦνε καὶ οἱ νέοι τοὺς γέρους! Ἐτσι δὲν εἶνε; Αὐτοί, μάτια μου, ὄλοι τοῦ χωριού δὲν ἀκουσαν τοὺς γέρους, που τοὺς λέγανε μὴ κόψουνε σῖκα ἀπ' τὴ σικιὰ τοῦ βράχου! Που αὐτοί, τὴ δουλιὰ τους. Μά γιὰ νὰ βγαίνουν ἐκεῖ, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε γιὰ μᾶς! Τίποτα αὐτοί. Τὸ σκοπὸ τους. Πήρανε σγοινιά, ἔπλα καὶ κατορθώσανε νὰ κόψουν! Εἶχε φόρτωμα πάνω της... Ὅλοι πρδοῦσαν ἀπ' τὴ χαρὰ τους. Θὰ φύγει ἢ φτώχεια, λέγανε, θὰ δοῦμε μεγάλο καλὸ!.. Ἐ, καὶ τὸ εἶδανε τὸ μεγάλο καλὸ, κάνανε λεπτὰ πιάσανε παρὰ! ἀλλὰ, ἀλλὰ!.. καλὰ ὄστερινά!.. Ἐγὼ εἶμιον ἐνάντια!..

Ἐνας θόρυβος, που γινόταν ἔξω τὸν διέκοψε. Πῆγε στὴν πόρτα καὶ κῆτταξε.

—Α ἄ! ἔκανε, ἔλα δῶ!.. Νὰ, πάνε!.. καὶ χωρὶς μάλιστα σήμερα!

Σηκώθηκα καὶ πῆγα στὴ πόρτα.

Πλῆθος ἀπὸ χωριάτες περνοῦσαν τοῦ χωριού τοῦ Σηκωμένου Βράχου μὲ τίς κάτες νὰ κρέμονται περασμένες σῖκα τους χέρι. Εἶδα μαζί μ' αὐτοὺς καὶ τὸ Σάση, τὸ σπιτονοικοκύρη μου, νὰ ποῦμε.

Καὶ πέρασαν ὄλοι βιαστικά, γλήγορα βαδίζοντας. Κ' εἶχαν ὄλοι τὸ γέλιο στο στόμα.

—Μά που πάνε ἔτσι; ρώτησα τὸν μπαρμπα Λιά.

—Στὸν ἀγύριστο! μου ἀπῆντησε. Που ἄλλου δὲ πᾶνε; Στὴ χώρα, στὰ καφεσαντὰν που ἀνοίξανε! Θὰ μείνουν ἐκεῖ ἴσαμε τὸ πρωὶ, κ' ὄστερα θάῤθουν νὰ ψωφολογίσουν, καὶ τὰ ἴδια πάλι! Ὅσο νὰ φᾶνε ὄ,τι ἔχουν καὶ νὰ πάνε κατὰ διαβόλου!..

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν: ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Μεγάλη ἐδδομαδικὴ ἐπιθεώρησις
Πολιτικῆ Κοινωνικῆ, Οἰκονομικῆ
Ἰδιοκτῆτης Διευθυντῆς Δ. Π. ΣΦΗΚΑΣ

Γραφεῖα: Γωνία Πειραιῶς—Μενάνδρου

Συνδρομὴ μόνον ἐτησίως.

Ἐξωτερικοῦ ὄφ. 40.—Ἐξωτερικοῦ ὄφ. 10.

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΖΗΤΗΜΑ ΥΠΑΡΞΕΩΣ

Ὁ κ. Βενιζέλος ὁμιλῶν τελευταίως ἐν Παρισίοις πρὸς ἰσχυρὸν φίλον του εἶπε: «Καθήκον πρὸς ἑαυτὴν ἔχει ἡ Ἑλλάς οὐδ' ἐπισημὴν νὰ σταματησῆ εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα εἰς ὃν, μετὰ ἄλλων, θὰ ἔχη συναγωνιστὰς τὰ διάφορα ξένα ἔθνη, Αἴτια, εἶτε κατ' ἐντολήν, εἶτε κατὰ κυριότητα, εἶτε ἐν εἴδει προτεκτοράτου, θὰ διοικήσουν τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

«Ἡ Ἑλλάς, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ ζήσῃ, πρέπει νὰ μὴ ὑστερήσῃ οὐδ' ἐπισημὴν. Ἀλλοῦμονον ἂν ἡ εἰλὼν, τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάσῃ ἡ διοικήσις της εἰς τὸ προκυριακτικόν, οὐτως εἰλεῖν, δεκαπενταετῆς χρονικὸν διάστημα ἀδιαφορήσῃ, δεῖξῃ ἀδυναμίαν, ἀσιτοχήσῃ ἢ ὀπωσθήσῃτε ὑστερήσῃ.

«Τὸ μέλλον τῆς φυλῆς, χωρὶς ὑπερβολὴν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὴν τὴν προσπάθειαν, ποῦ θὰ καταβυλωμεν καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν μας αὐτῶν, ποῦ θὰ τα παρακολουθήσουν καὶ πολὺ θὰ τὰ προσέξουν καὶ θὰ τα κρῖνουν φίλοι καὶ ἐχθροὶ μας».

Καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ κ. Βενιζέλου σχολιάζουσα ἡ «Ἑστία» τῆς παρελθούσης Π. μπητῆς ἐγραψε:

«Νεαί μεσοοὶ ἐργασίας, γοργότης, δραστηριότης, ἐνεργεῖα ανατρεπτικῆ καὶ ξεθεμελιωτικῆ τῶν ἐμποδίων καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ τῶν ἀμφιταλαντεύσεων καὶ τῶν δισταγμῶν. Πυρετός ἀδηφάγος ἐργασίας ἀδικολοῦ ἀπο τοῦ ἐν. εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, τοῦ δράτου, προπορευομένου, πρωτοεπιτιυόντος, ποδηγετούμενος καὶ οὐκ παρρηποδίζοντος καὶ

παρακωλύοντος μὲ τὴν ἀρτηριοσκληρωτικὴν ἐν πολλοῖς ἰδιοσυστασίαν του.

Ἴδου τί μᾶς χρειάζεται ἂν θέλωμεν νὰ ζήσωμεν, καὶ ἀκόμη νὰ ὑπάρξωμεν. Ναι, νὰ ὑπάρξωμεν».

Ἀλλὰ καὶ τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τῆς «Ἑστίας» οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἀποτελοῦν εἰμὴ πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἡ «Ἑλληνικὴ Ἀνεξαρτησία» ἀνέλαβε τελευταίως κατὰ τῆς σημερινῆς διοικητικῆς ἐκλύσεως καὶ τῶν ὑπαίτιων της. Εἶνε βεβαίως ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἢ ὀρικὴ ἀνακαινισις τῆς κρατικῆς μηχανῆς καὶ ἡ ἀποπομπὴ ἐκ τῶν διευθύνσεων τῶν δημοσίων λειτουργιῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀσφυλῶς δὲν ἐτίμησαν ταύτας καὶ δὲν ἐφάνησαν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν, τὰς ὁποίας ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῶν ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων. Αὐτὸ εἶνε, ποῦ φωνάζομεν πολὺν καιρὸν τώρα. Αὐτὸ δὲ εἶνε ἐκεῖνο, ἐλπίζομεν, τὸ ὁποῖον πρωτίστως καὶ θέλει πράξῃ αὐριον ὁ κ. Βενιζέλος, πεποινθῶς, ὄτι τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος δὲν δύναται νὰ τὴν περιμένη ἀπὸ τοὺς χωλοὺς, κοί τυφλοὺς καὶ τοὺς πεισῆς φύσεως ἀναπήρους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστευθῆ κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν τὴν διοίκησιν καὶ τὰ ἱερά τοῦ λαοῦ τούτου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἐσωτερικὴ πολιτικὴ κατάστασις ἐν Ἑλλάδι ἐξακολουθεῖ νὰ παρουσιάζῃ εἰκόνα σγκεχυμενῆν καὶ ἀκαθορίστον. Εἶνε δυσκολώτατον νὰ τὴν προσέληψῃ τις καὶ νὰ συναγάγῃ ἐξ αὐτῆς συμπερασμα ἐπιεικῶς ἀσφαλῆς διὰ τὸ προσεχές μέλλον. Μερικὰ γεγονότα ἐν τοιούτοις εἶνε ἀξία σημειώσεως καὶ προσοχῆς ἰδιαιτερας, φρονοῦμεν.

Ἀνεμνε πᾶς τις, ὄτι αἱ τάξεις τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων θὰ ἐπικροῦντο μετὰ τὴν ἀρξαμένην ἐπιτυχίαν της ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Βενιζέλου. Ὅμως οὐκ ἔστι μόνον τοῦτο δὲν φαίνεται νὰ συνεσῆ ἢ νὰ συμβαῖνῃ, ἀλλὰ καὶ παδοὶ πλείστοι τοῦ βενιζελικοῦ κόμματος, πιστοὶ καὶ σημαίνοντες, ἐδείξαν καὶ δεικνουν ἀπὸ τινος ἀποφασιστικῆς τάσεως ἀποσχιτισέως. Θεωρεῖται σήμερον ὡς ἀπολύτως βέβαιον, ὄτι ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγγων τοῦ βενιζελικοῦ κόμματος πρόκειται νὰ ἀνακύψῃ μετ' ὀλιγον ἢ νεα ἀντιπολιτενοῖς, ἰσχυρὰ καὶ ὄργανομένη εἰς νέον κόμμα, πιθανώτατα, με ἀρχηγὸν ὄρισμένον πολιτικὸν πρόσωπον ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιφανῶν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ὁ κ. Κλ. Μαρκωντονάκης, διετδὸν τελευταίως ἐξ Ἀθηνῶν, βεβαίως ἐπιηροφορήθῃ τὴν κατάστασιν ταυτην καὶ τὰς αἰτίας της καὶ θέλει κομίση εἰς τὸν κ. Βενιζέλον ἐξηκριθωμένας πληροφορίας. Θα δυνηθῆ ὅμως τάχα, ἢ μᾶλλον θὰ θελήσῃ ὁ κ. Βενι-

ζέλος να προλάβη το απειλούμενον ρήγμα; Είνε άγνωστον. Ο κ. Βενιζέλος διεκρίθη πάντοτε δι' ηδυναμίας του πρός πρόσωπα όχι και τόσοσν αξία και είνε μέγα ζήτημα αν και σήμεραν θα θείλση, άποπέμπων εκ της Κυβερνήσεως, εκ των ανωτέρων δημοσίων λειτουργιών, έξ αυτού του κόμματός του ακόμη τους άλλους, να συγκρατήση περί έναντων τους πολλούς.

Η παλαιά κοιμματική αντιπολίτευσις εις το μεταξυ έλλοχεύει. Είνε βέβαιον όμως ότι αναμένει ματαιώς. Και είνε ανατιρορήτως ματαιά οίασδήποτε έλλις, την όποιαν τρέφει ίσως εν τη καρδιά της. Η μερις, ήτις είνε σήμεραν αντιβενιζελική, δεν είνε και με το μέρος των παλαιοκοιμματικών. Έχει κουρασθή άπ' αυτούσν πολυ άρην ή κουρασθή από τους σημερινούς ύπουργούς του κ. Βενιζέλου. Και περιμένει την αύγήν νέων πολιτικών μεθόδων και νέας πολιτικής ήθικής, υπό την σημαίαν της οποίας και μόνον θα προσέληθη και θα ταχθή ούσωμος. Πλακώνται πάντες οι κάμωντες ταύτην ή εκείνην την σκέψιν σήμεραν επί της εσωτερικής πολιτικής καταστάσεως, έφ' όσον δεν διαβλέπονν ότι εις τα βάθη της λαϊκής ψυχής και της λαϊκής συνειδήσεως κλειοιουργείται ίσχυάτως κάποια μεταβολή ριζική. Ο παγκόσμιος πόλεμος και αι μεγάλαι συνέπειά του επηρέασαν αναμφισβητήτως και την ψυχήν του λαού της Ελλάδος, όστις βεβαίως, δεν είνε εκ των μάλλον ανοήτων του κόσμου. Η προσεχής Έθνοσυνέλευσις των Έλλήνων ώρισμένως θέλει παρουσιάση έκπληξείσ, ατινες θα δικαιώσουν άπολύτως τας σημερινάς μας προσβλέψεις και θα δώσουν την ώρισμένην μορφήν και την ώρισμένην κατεύθυνσιν εις την νέαν πολιτικήν περιόδοσ, ήτις θα είνε άλληλαγμένη πάσης σχέσεως και πάσης οίασδήποτε όμοιότητος προς τας παρελθούσας.

ΜΗ ΞΕΧΝΑΣ

ότι τὰ Έντοκα Γραμμάτια είνε ήγγυημένα από το Κράτος και την Έθνικήν Τραπεζαν, ότι δίδουν τόκον 4 1)2 ο)ο και ότι ο τόκος των αυτών δεν πληρώνει φόρον εισοδήματος, ούτε άλλα τέλη.

ΚΑΠΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ

ΜΕΞΗ

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ - ΑΓΓΛΙΑΣ - ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η μερά των Ένωμένων Πολιτειών συνθήκη της Γαλλίας, επί της οποίας ήρχισε τας τελευταίας ήμέρας ή συζητήσεις εις το άμερικανικόν Κογκρέσον, άναφέρει άφορα τη συνθήκης της ειρήνης άπαγορεύοντα εις την Γερμανίαν ν όχυρώση είτε την δεξιάν είτε την άριστεράν όχθην του Ρήνου ή να συγκεντρώση στρατεύματα εντός ακτίνας τριάκοντα μιλίων ανατολικώς του Ρήνου, όρίζει δε ότι εν περιπτώσει καθ' ήν αι διατάξεις αύται δεν παρέχουσιν εις την Γαλλίαν την αναγκαίαν ασφάλειαν και προστασίαν αι Ένωμένοι Πολιτείαί ύποχρουνται να τρέξωσιν άμέσως εις βοήθειαν της Γαλλίας, εαν οιασδήποτε απόκλητος έχθρική πράξις εγίνετο καθ' αυτής υπό της Γερμανίας.

Όρίζεται, ότι ή συνθήκη θα ύποβληθή εις το συμβούλιον του Συνδέσμου των Έθνών, το όποιον θ' άποφασίση αν θ' αναγνωρίση αυτήν ως ύποχρέωσιν σύμφωνον προς το καταστατικόν του Συνδέσμου, σύμφωνα δε όρίζεται ότι αύτη θέλει ύποβληθή προς έγκρισιν εις την Άμερικανικήν Γερουσίαν και Γαλλικήν βουλήν.

Το κείμενον της συνθήκης έχει ως έπεται :

«Λαμβανομένου υπ' όψει ότι αι Ένωμένοι Πολιτείαί της Άμερικης και ή Κυβέρνησις της Γαλλικής Δημοκρατίας έμφορώνται έξ ίσου εκ του πόθου της διατηρήσεως της παγκόσμιου ειρήνης, τόσοσν εύτυχώς άποκατασταθείσας δια της εν Βερσαλλίαις την 28 Ιουνίου ύπογραφείσης συνθήκης, ήτις τεματίζει τον διά της επιθέσεως της Γερμανικής Αυτοκρατορίας άρξάμενον και δια της ήττης της Δυνάμεως εκεινης λήξαντα πόλεμον, και

«Λαμβανομένου υπ' όψιν, ότι αι Ένωμένοι Πολιτείαί της Άμερικης και ή Κυβέρνησις της Γαλλικής Δημοκρατίας, τελείως πεπεισμένοι ότι μία απόκλητος επίθεσις διευθυνομένη υπό της Γερμανίας κατά της Γαλλίας, ού μόνον θα παρεβίαζε ταύτοχρόνως το γράμμα και το πνεύμα της συνθήκης των Βερσαλλιών, εις την όποιαν συμβαλλόμενα είνε αι Ένωμ. Πολιτείαί και ή Γαλλία, εκδέτομενα ούτω την Γαλλίαν εκ νέου εις το άνυπόφορον βάρος άποκλήτου πολέμου, άλλ' ότι τοιαύτη επίθεσις εκ μέρους της Γερμανίας θ' άποτελεί και πράξιν άποκρουσμένην υπό της συνθήκης των Βερσαλλιών, ως γινόμεν ην εναντίον πασών των Δυνάμεων, των ύπογραψασών την παγκόσμιον ειρήνην, περιπλέκουσα άναποφειντως και άμέσως τα Ευρωπαϊκά κράτη, έμμέσως δε όλόκληρον τον κόσμον, ως ή πείρα τελείως και άτιχώς απέδειξε, και

«Λαμβανομένου υπ' όψιν ότι αι Ένωμένοι Πολιτείαί της Άμερικης και ή Κυβέρνησις της Γαλλικής Δημοκρατίας κατανοούσιν, ότι αι εις την δυτικήν όχθην του Ρήνου άναφερόμενα διατάξεις δεν δύνανται να παράσχωσιν άμέσως εις την Γαλλίαν άφ' ένός και εις τας Ένωμένας Πολιτείας άφ' έτέρου, ως Δυνάμεις ύπογραψάσας την εν Βερσαλλίαις συνθήκην, έπαρκή ασφάλειαν και προστασίαν,

«Επομένως αι Ένωμένοι Πολιτείαί της Άμερικης και ή Κυβέρνησις της Γαλλικής Δημοκρατίας άποφασίσασαι να συνάψωσι συνθήκην προς πραγματοποίησιν των αναγκαίων τούτων σκοπών, ο Ούντρον Ουίλσον, Πρόεδρος των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικης και ο Ρόμπερτ Λάνσιγκ, ύπουργός των Έξωτερικών της Άμερικης και ο Γεώργιος Κλεμανσώ, Πρόεδρος του ύπουργικου Συμβουλίου και ύπουργός των Στρατιωτικών, και ο Στέφανος Πισσών, ύ-

πουργός των Έξωτερικών, ειδικώς έξουσιοδοτημένοι προς τον σκοπόν τούτον υπό του Ρωμόνδ Πουανκαρε, προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας, συνεφώνησαν επί των άκολουθών.

«Άρθρον 1.—Αι έπόμενα διατάξεις άναφορικώς της άριστεράς όχθης του Ρήνου περιέχονται εις την συνθήκην της ειρήνης, την ύπογραφείσαν μετά της Γερμανίας εν Βερσαλλίαις την 28ην Ιουλίου 1919 υπό των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικης, της Κυβερνήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας και υπό της Βρεττανικής Αυτοκρατορίας μεταξύ άλλων έθνών.

«Άρθ. 11ον.—Εις την Γερμανίαν άπαγορεύεται να διατηρη ή να κατασκευάσει οχυρώματα εις εν της άριστεράς εις εν της δεξιάς όχθης του Ρήνου, ουτως μιας γραμμής, οιασδήποτε εις άποστάσιν περιηκοντα μιλίων ανατολικώς του ποταμού τούτου.

«Άρθ. 12ον.—Εις την άνωτέρω όρισθείσαν περιφέρειαν ή οιασδήποτε και ή συνταχούσας εσπλην συνάμεων, εις οιασδήποτε εις προσωριώς και οιασδήποτε εις επιληφθείσας πάντας εσπυς, ως και εσκαλωσούσας όλων των οιασδήποτε έργων οιασδήποτε οιασδήποτε και ταύτων εσπυς άπαγορεύεται.

«Άρθ. 13ον.—Εν περιπτώσει, καθ' ήν ή Γερμανία παραβιάση καθ' ούνοησιν τρόπον τας οιασδήποτε των άρθρων 11 και 12, θα σφραγισ ή κατασκευασθή εναντίον των συνάμεων των οιασδήποτε εσπυς την παρασούσαν συνθήκην και ως οιασδήποτε οιασδήποτε την ειρήνην του κόσμου.

Εν περιπτώσει, καθ' ήν αι διατάξεις αύται δεν εσφαλισούν άμέσως εις την Γαλλίαν οιασδήποτε ασφάλειαν και προστασίαν, αι Ένωμένοι Πολιτείαί της Άμερικης ού είνε ύποχρεωμένοι να άποφασίσωσι άμέσως εις βοηθείαν των εν οιασδήποτε άποκλήτους πράξις εναντίον ήνός οιασδήποτε άλλου κράτος, ου της Γερμανίας.

«Άρθρον 2.—Η παρούσα συνθήκη, συντεταγμένη υπό ορους αναλόγους προς τους ορους ειτερας τωιαυτης συναφείσης αυσημέρον και προς τον αυτον σκοπον μετα της Μ. Βρετανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, αντιγράφον της οποίας έπισυναπτεται ωσε, οσν θα τεθή εν ισχύι προ της επικυρώσεως της.

«Άρθρον 3ον.—Η παρούσα συνθήκη δεον να ύποβληθη εις το Συμβούλιον του Συνδέσμου των Έθνών και δεον ν' αναγνωρισθή υπό του Συμβουλίου, άποφασίζοντος, εαν εγερωθή άναγκη, δια πλειοψηφίας, ως ή ύποχρέωσις συμφωνως προς το καταστατικόν του Συνδέσμου. Θα παραμένη δε εν ισχύι μέχρις ότου, τη αίτησει ένός εκ των συμβαλλομένων μερών της συνθήκης, το Συμβούλιον άποφασίσωσι, εαν εγερωθή άνάγκη, δια πλειοψηφίας, εύρη ότι αυτός ούτος ο Συνδέσμος παρέχει άρκουσαν προστασίαν.

«Άρθρον 4ον.—Η παρούσα συνθήκη προ της επικυρώσεως, θέλει ύποβληθή εις τας Βουλάς της Γαλλικής Δημοκρατίας προς έγκρισιν, και θέλει ύποβληθή εις την Γερουσίαν των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικης κατά τον αυτον χρόνον κατά τον όποιον θέλει ύποβληθή προς επικύρωσιν και ή συνθήκη της Ειρήνης. Επικυρώσεισ θέλουσιν ανταλλαχθή κατά τον χρόνον της εν Παρισίοις καταθέσεως της επικυρώσεως της Συνθήκης των Βερσαλλιών ή όσον το δυνατόν ταχύτερον κατόπιν.

Επονται αι ύπογραφαί των κ.κ. Κλεμανσώ, Πισών, Ουίλσονος και Λάνσιγκ.

Η συνθήκη μεταξύ Βεγ. Βρεττανίας και Γαλλίας, το κείμενον της οποίας έπίσης εδημοσιεύθη, άναποκρίνεται προς το κείμενον της συνθήκης μεταξύ των Ένωμένων Πολιτειών και της Γαλλίας, με την πρόσθετον διάταξιν ότι ή συνθήκη δεν επιβάλλει ύποχρέ-

ωσιν επί οιασδήποτε εκ των κήσεων της Βρεττανικής Αυτοκρατορίας, εκτός αν και μέχρις ότου αύτη έγκριθή υπό της Βουλής εκάστης εκ των ενδιαφερομένων κήσεων. Η συνθήκη αύτη είνε ύπογεγραμμένη υπό των κ. κ. Κλεμανσώ, Πισών, Λαυδ Λούδ Τζώρτζ, πρωθυπουργού της Άγγλίας, και Α. Ι. Μπάλφοου, ύπουργού των Έξωτερικών της Άγγλίας.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Πρόσκλησις Γενικής Συνελεύσεως

Καλούνται οι κ.κ. Μέτοχοι της «Ανατολικής» Αωνύμου Εταιρείας Θαλασσίωσν Μεταφορών εις Τακτικήν Γενικήν Συνέλευσιν εν τω Καταστήματι της Εταιρείας, οδός Ιωάννου Πεσμαζόγλου, αριθ. 14, τη 19η Αυγούστου ένεστώτος έτους 1919 ήμέρα Δευτέρα και ώρα 5.30' όπως συζητήσωσι και άποφασίσωσιν επί των έξής θεμάτων.

- 1) Υποβολή του Α' Ετησίου Ισολογισμού της Εταιρείας.
- 2) Ακρόασις της εκθέσεως του Διοικητικού Συμβουλίου περί των υπ' αυτού πεπραγμένων κατά την ήξασαν χρήσιν.
- 3) Ακρόασις της εκθέσεως περί του έλέγχου των βιβλίων και λογαριασμών της Εταιρείας.
- 4) Απαλλαγή των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου και των έλεγκτών από πάσης ευθύνης δια την ύπόλογον χρήσιν.
- 5) Έκλογή έλεγκτών προς έλεγγον των βιβλίων και λογαριασμών της Εταιρείας δια την έπομένην χρήσιν.

6) Πρότασις περί τροποποιήσεως των άρθρων 30 και 31 του Καταστατικού.

7) Επικύρωσις της έκλογής ως συμβούλου του κ. Θ. Κοιμαντάρου.

Οι θέλοντες να μετάσχωσι της Συνελεύσεως κ.κ. Μέτοχοι δεον, κατά το άρθρον 33 του Καταστατικού, να καταθέσωσι τους τίτλους αυτών παρά τη έδρα της Εταιρείας ή παρά τινι των εν Ελλάδι άνεγνωρισμένων Τραπεζών.

Αι άποδείξεισ καταθέσεως των τίτλων, ως και τα πληρεξούσια, έπίσημα είτε ιδιωτικά, των εκπροσωπούτων άπόντας, δεον να κατατεθώσιν εις τα Γραφεία της Εταιρείας πέντε (5) τοιλάχιστον ήμέρας προ της ώρισμένης δια την συνεδρίασιν.

Εν Αθήναις τη 26 Ιουλίου 1919.

Κατ' έντολήν του Διοικητικού Συμβουλίου.
Ο Προεδρεύων
ΔΗΜ. ΜΑΡΟΥΛΗΣ

Εκ των Τυπογραφείων

Δ. Χ. ΤΡΕΜΠΕΛΑ

οδός Πραξιτέλους αριθ. 4

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Α.

Μερικοί Έπιανήσιοι κριτικοί ήρούντο ή παρε-
ούπων άπλάς τόν Βαλαωρίτην: Ενόρκετο ούτος
έξω τής Σολωμικής παραδόσεως, αισθητικής και
γλωσσικής και αυτό δέν ήτο δυνατόν νά τό συγ-
χωρήσουν. Οί σημερινοί Αθηναίοι κριτικοί δέν άρ-
νούται πλέον, αλλά επαγγέλλονται περιφρόνησιν
πρός την μνήμην του Βαλαωρίτη. Υπήρξεν Ούγκο-
της όπως ο κ. Παλαιάς και αυτό δέν δύναται νά
τό άνεχθούν αι λεπταί συνειδησεις των νέων ευαι-
σθήτων. Υπήρξε «λυρικός ρήτωρ», ποιητής πη-
θορικός, άνευ λιτότητος και άνευ χαλινοῦ του ή-
λοίου την πείραν δέν ήδύνατο νά χορηγήσῃ ή μία εί-
κόν, τό ένα επίθετον...

Δέν υπήρξε ποιητής με ροπάς κλασικός, δέν είχε
ποτε τον τό αισθημα του περιτοῦ, και τό αδιάπτω-
των δέν συγκρατηθήμείτο εις τας άρετάς του. Αλλά
είναι τούτο λόγος διά τόν καταδικάσωμεν εξ ή-
λοκλήρου, νά υδρίσωμεν την μνήμην του; Δέν νο-
μίω.

Οί πρόγονοι του Βαλαωρίτη κατήγορο εκ Βα-
λαώρας, μικρού χωρίου παρά την άριστεράν όχθην
του Αράχθου. Οί παλαιότεροι Χρίστος Βαλαωρί-
της ή Βαλαώρας και ό υίός αυτού Μόσχος διεκρί-
θησαν κατά τον Τουρκοβενετικών πόλεμον του 1684
είνε δέ οί πρόδοι ήρώσαντες την σημαίαν της
Ήλιανασίας εις την Ακαρνανίαν και την Ή-
πειρον (1687). Αμείβουσα τας ήπηρεσίας των δύο
Βαλαωριτών, πατρός και υιού, ή Κυβέρνησις της
Αδριατικής Δημοκρατίας, έδωκεν εις αυτούς τό
αρμοιολόγιον της Ήπειρου και μέρος του Βάλτου.
Οι δύο αυτοί αρμοιολοί έλαβον άκολούθως την άρ-
χηγίαν του πολέμου εναντίον των αποστασιαστών
από της Βενετίας άλλων αρμοιολών. Ηττήθησαν
έμως. Μετά την ήτταν των ή Βενετική κυβέρνησις
τους παρεχώρησε γαίτας εις την Δευκάδα όπου κ'
έγκατεστάθησαν ήρωσικώς, συγκρατηθηθέντες εις
τους εύγενείς της ήσσου.

Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης διηλθε τά εγκύ-
κλια μαθήματα εις την Κέρκυραν. Ακολούθως με-
τέβη εις Πίζαν όπου καθως άλλοι Έπιανήσιοι ποι-
ηταί έλαβε τό δίπλωμα του διδάκτορος της νομικής.
Είς τό 1852 έντυφεύθη, πέντε δέ χρόνια μετά τον
γάμον του εξέλεγη βουλευτής της Ιονίου Βουλής.
Κατά τό 1862 συνέταξε τό διάγγελμα των Ιονίων
πρός τον Δόρδον Αρμωστήν, διά του όποιου έξη-
τείτο ή έννοσις της Έπιανήσου με την Ελλάδα. Α-
κολούθως, πραγματοποιηθείσης της ένώσεως εξέλέ-
γη βουλευτής του Έλληνικού κοινοβουλίου.

Είς μίαν εποχήν, κατά την όποιαν ή ξωντανή
γλώσσα εξωρισμένη από τον πεζόν λόγον ήρχιζε νά
εξορίζεται και από τον ποιητικόν και τό παραδειγ-
μα των Σούτσων και των Ραγκαβίδων έπνιγε τό
παραδειγμα του Σολωμού και του Τυπάλδου, ό Βα-

λαωρίτης έρχεται ν' αποθεώση διά των έργων του
την γλώσσαν αυτήν, όπως την ήκουσεν εις τά βου-
νά της πατρίδος του-- μιάς ήσσου που είναι υπό πώ-
σαν έποψιν συνέχεια της Στερεάς και της Ήπειρου.

Δικαιολογών την γλωσσικήν του πρωτοδουλίαν
είπε κάποτε: «Γράφω εις την γλώσσαν εις την ή-
ποιαν έμοιρολόγησε τό Έθνος τό Έλληνικόν από
Μωάμεθ του δευτέρου μέχρι Ρήγα του λυρωτοῦ».

Πρό παντός εις την γλώσσαν αυτήν έτραγοῦδησεν ή
κλέφτης «επάνω εις τον Κίσσαβον, τον Πίνδον και
τον Όλυμπον». Ητο δυνατόν νά τραγοῦδησῃ εις
άλλην κορυφήν τό κλέφτικο τραγοῦδι και ήμνολογών
και εξαίσων τό άρματολικόν ιδανικόν;

Ο Βαλαωρίτης δέν συνεχίζει άπλάς την γλωσ-
σικήν παράδοσιν του Έρωτοκρίτου, του Κορημιού
Θεάτου, του Ρήγα, του Βηλλαρά και του Σολωμού.
Βασιλεύει τό γλωσσικόν του όργανον εις νέας πηγάς,
κάμνει ώστε ν' αποπνέη τοῦτο τ' άγρια βαρύπνοια
μύρα των βουνών της Ήπειρου και της Αρματολι-
κής Ακαρνανίας. Γόνος αυτός Ακαρνανών άρμα-
τολικών, γεννηθείς και άνδρωθείς επί ήσσου, εις
την όποιαν έζούσεν ή άρματολική παράδοσις, κατώρ-
θωσε νά δώσῃ πανελληνικότεραν μορφήν εις τό όρ-
γανον αυτό. Ο Βαλαωρίτης δέν έδοκίμασε τας δυ-
σκολίας, τας όποιάς είχε δοκιμάσει ό Σολωμός. Έξ
άρχής είχε εις την διάθεσιν του διάλεκτον άρρε-
νωπών και ήχηράν, συγγενεσιότιον προς την γλώσ-
σαν των ήπειρωτικών άσμάτων-- την όποιαν έπρεπε
νά πλουτίσῃ. Και τό έκαμε: Η γλώσσα την όποιαν
γράφει εύρίσκειται εις έσωτερικήν άρμονίαν με την
ύλην των άσμάτων του.

Η έκδοσις των «Μνημοσύων», ή όποία συνέ-
πεσε με τον θάνατον του Διονυσίου Σολωμού, υπήρ-
ξε «κεραυνός εν αιθέρω». Ουδέποτε βιβλίον εις
την Ελλάδα-- και μάστιγα βιβλίον με στίχους-- έ-
προκάλεσε τον θόρυβον που έπροκάλεσαν τά «Μνη-
μόσυνα. Ίδού τί έγραφεν ό Βαλαωρίτης προς
την οΰζυρόν του σχετικώς με την έντύπωσιν που έ-
καμε ή άνάγνωσις των «Μνημοσύων»:

«Ο τόμος των ποιημάτων μου κυκλοφορεί από
τινων ήμερών, άγαπητή μου Έλιοσίσις δέν είναι δέ
δυνατόν νά φαντασθής ποιον φανατισμόν έγένησεν
τό βιβλιάριόν μου τοῦτο. Ο γέρον Μονοτοξυδής
λημονήσας την δίκην του μετά των Γκασιάλδη γρά-
φει περί αυτών: Ο Βράϊλας (ή φιλόσοφος) μετά
του όποιου ουδέποτε ειχεν ήμιλήσει, έτρεξε και με
ησπάσθη εν μέση πλατεία. Ο γέρον Φιλήτας μ' έ-
χαιρέτισεν εν τη λέσχῃ ως τον πρόπον ποιητήν της
Έλλάδος. Η νεολαία ήτοι ή σχολή του Σολωμού
καίπερ ζηλοτυπούσα, μου άτηρέθουν έπαινονς ήπερ-
βολικούς».

Και δέν έκαμαν έντύπωσιν μόνον εις την Έπι-
ανήσον-- την διανοητικήν κ' αισθητικήν τότε άκόρπο-
λον του Έλληνισμοῦ-- τά «Μνημόσυνα». Ο αντί-
κυπός των έφθασε μέχρι του Δονδίνου, όπου άντι-
προσώπευε την Ελλάδα ή Σπ. Τρικοῦλης. Και εις
τας Αθήνας ή έντύπωσις δέν ήτο μικροτέρα. Αρ-
κει νά ένθυμηθώμεν, ότι ό Βασιλεύς Όθων έδρά-
βενος την έμπνευσιν και τον πάτριωτισμόν του ποι-

ητού με τον «χρυσόν σταυρόν του Σωτήρος».
Αλλά και ξένοι συγγραφείς καθως ό Θωμαζέος
και ή Δόρα Δίστρια (εις την «Επιθεώρησιν των
Δύο Κόσμων») εύρησαν έγκωμιστικους λόγους
διά τά «Μνημόσυνα».

Τό εύχάριστον εξάφνημα, ή ένθουσιασις που
ήγειραν τά «Μνημόσυνα» δέν είναι άκατανόητος.
Και αν σήμεραν ό λυρισμός του «Ρόδου» και της
«Σκιάθας» μās φαίνεται άνεπαρκής, αν άκόμη κα-
ταδικάζωμεν μερικάς χασμουδιάς και σιγουργικάς
χαλαρότητας, αν ή άμελημένη άρχιτεκτονική ήθελε
μās πληρώσει τό αισθημα της συμμετρίας, ώρισμέ-
τως όμως κάποιοι στίχοι του Θανάση Βάγια όπως
τότε και τώρα θα μās έφερον εις την μνήμην κά-
ποια τρισίχια της «Κολάσεως». Σπανίως ποιητής
κατώρθωσε νά δώσῃ τό αισθημα της φρίκης και
του τρόμου. Μόνον κάποιοι στίχοι εις τον «Δάμ-
προν» του Σολωμού θα ήμπορούσαν νά συγκριθούν
με τους στίχους του Θανάση Βάγια.

«Οιε τό πρόπον άνέγνωσα τας αίμωσταγείς σε-
λίδας-- σημειώνει εις τά ιστορικά προλεγόμενα
της φθερεάς αυτής και τόσο μεγαλοπρεπός δραμα-
τικής διηγήσεως του ή ποιητής-- εν αϊς εξιστορεί-
ται ή άνήκουστος εκδίκησις Αλή του Τελελενλή
κατά των Γαρδικιωτών, ήμολογώ ότι μίλλον με
σοσέβαλεν ή χαρακτήρ του τρισκαταοῦτου Αθανά-
σιου Βάγια, παρά τό κακούργημα αυτό καθ' έαυτό».

Και κατωτέρω εξηγεί τό πράγμα:

«Είναι άναντίρροπον ότι αν την σιγμήν εκείνην,
καθ' ήν ό Αλής διέταξε τό πῦρ, ή αίτιήσως εκεί-
νος δέν έπρόσφερε την μαιτρώνον χερά του, ή τί-
ραννος βλέπων πάντας τους πεοί αυτών οίπτινας
κατά της τά όπλα και άποποιουμένους νά έπκαδοσω-
σιν, ήθελε μεταμεληθῇ και δώσῃ γάσιν. Αλλά τό
αίμα έφρεσε ποταμηδόν. Ως πρόββατα κλειούμενα
έντός τοιγοκλείστων τειχερώνον, έσφάγησαν άνηλε-
ώς από του πρόπον μέχρι του τελευταίου έπιακόσιοι
Γαρδικιωται».

Και ή ποιητής που αισθάνεται και πονεί και
φρικιά και όργίζεται με την καρδίαν του-- σνυσια-
μένην των καρδιών ήλοκλήρου ενός έθνους-- ή ποι-
ητής όστις θεμελιώνει την έμπνευσίν του επάνω εις
τά κροσιάλλια της ιστορικής του συνειδήσεως βά-
θρα, ή ποιητής που προσβάλλεται δι' εν άντεθνικόν
κακούργημα του παρελθόντος, ως θα προσεβάλλετο
αν έτόλμα κανείς νά τον υδρίσῃ και τον ραπίσῃ
ή ποιητής που εκδικείται εν όνόματι της ήθικής και
της ήπσοῦνης του, καθως ή Δάντης, ήθέλησεν «εις
τό γενικόν άνάθεμα ενός λαοῦ νά κατασφενδονήσῃ
τον λίθον του κατά του κακούργηματος εκείνου».

Ένώ εν μιά των ήμερών συνδιελαγόμεν μετά του
άξιολόγου φίλου μου Ι. Γ. και διεισεχόμεν τό περι-
του Αλή-Πασά, έπεσεν ή λόγος κ' επί της σφαγής
των Γαρδικιωτών, γράφει άκόμη εις τον ενδιαφέ-
ροντα πρόλογόν του ή ποιητής. Τότε τον ήρώτησα αν

έννοριζέ τι περί του Αθανασίου Βάγια, εκείνος δέ
μ' άπεκρίθη αυτολεξεί τά ακόλουθα:

«Εγώφθησεν φίλε μου σαν σκύλος. Ακόμη τον ξερ-
νά τό χρώμα. Η γυναίκα του ξυπόλυτη και γυμνή,
έπήρε άπάνω της την κατάραν του και από θύραν
εις θύραν έζητούσε την έλεημοσύνην, έως ότου έξη-
σε και αυτή, κύριος οίδε που, της ήμέρες της ζωής
της. Είναι δίκαιαι αι κρίσεις του μεγάλου λαοῦ».

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΑΙ ΝΕΑΙΤΑΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η ήμμεπισθημος ρουμανική έφημερίς «Vittni» (Μέλλον
έδημοσίευσεν έσχατως τό κάτωθι άρθρον, όπερ κρίνεται
χαρακτηριστικόν των νέων τάσεων της ρουμανικής πολι-
τικής μετά την ύπογραφήν της ειρήνης.

» Επὶ της βορείου άκτής του Εϋξεινου Πόντου,
περί την πόλιν ήτις φέρεται Έλληνικόν όνομα, όπου
πρό 25 αιώων τολμηροί θαλασσοπόροι της Έλλάδος
συνήπαν τους πρώτους έμπορικους δεσμούς μετά των
βαρβάρων κατοίκων του βορρά, αι τελικά περιεί-
τεται του παγκοσμίου πολέμου συνετέλεσαν ώστε κατά
τό σπήριον έτος 1919 ν' άντηγήσῃ ή φήμη των πο-
λεμικών κατορθωμάτων των Έλληνικών στρατευμά-
των.

«Είς την Όδησόν τά τέκνα της ήνωμένης Έλ-
λάδος, κυρίας όλων των άκτων του Αιγαίου Πελά-
γους, νεαροί στρατιώται, πλήρεις ένθουσιασμοῦ και
σφρίγγους, άντιτάσσοντες τά στήθη των εναντίον των
Μποσεβίτων, άνωτέρων των αριθμών, έλαβον τό βί-
πτισμα του πυρός με τόσην γενναϊότητα ώστε ή Γά-
λιος στρατηγός Ντ' Ανόελι ένόμισεν ότι ήνε καθήκον
του ν' άνακηρύξη μεγαλοφώνως τας ήπηρεσίας τας
παρασχεθείσας εις τον κοινόν άγώνα. Ηγωνίσθησαν
υπέρ συμφέροντος άνωτέρου, της διασώσεως της ή-
συχίας της Εϋρωπαϊκής Ήπειρου, εναντίον της μά-
λον επικινδύνου μάλιστα, ήτις ήπείλει την αίματοπι-
φή Εϋρώπην εκ του δεινοτέρου των πολέμων. Ηγού-
νίσθησαν με την πεποίθησιν ότι βοηθόντες εις την
συμπλήρωσιν της νίκης των Συμμάχων, έπισχού-
συχρόνως εις την Ανατολήν την θέσιν της μεγε-
θυνθείσης πατρίδος των.

«Διά της προβλεπτικής αυτής πολιτικής ή μικρά
Έλλάς άνηγέρθη ως πολιτική Δύναμις εις τά ύψη
του Διεθνούς Δικαίου, ως ισχυρός παράγων τάξεως
και προόδου εν τη Ανατολή. Η Έλλάς του κ. Βενι-
ζέλου έννοσε νά διαδραματίσῃ πολιτικόν πρόσωπον ά-
νάλογον προς την κηθείσασ θέσιν και την έμπιστο-
σύνην ήν ήδυνήθη νά κερδίσῃ παρά τῷ Μεγάλῳ Α-
ρείῳ Πάγῳ της Γαλλικής πρωτενοῦσης. Κατέχουσα
και εν Μικρῇ Ασία έδάφη, ή Έλλάς έχει την απο-
στολήν νά προσελκύσῃ όλους τους Έλληνας της Α-
νατολής, οῖτινες κατοικοῦν πέραν των νέων όρίων,
έχει την άποστολήν νά δημιουργήσῃ δεσμούς μετὰ των
όμοειδῶν των ευρισκομένων επί των άκτων του Ει-
ξεινου Πόντου, οῖτινες αριθμούμενοι εις εκατοντάδας
χιλιάδων, θέλουν ν' άποτελέσουν αυτόνομον κράτος
υπό την προστασίαν της Κοινορίας των Έθνών και

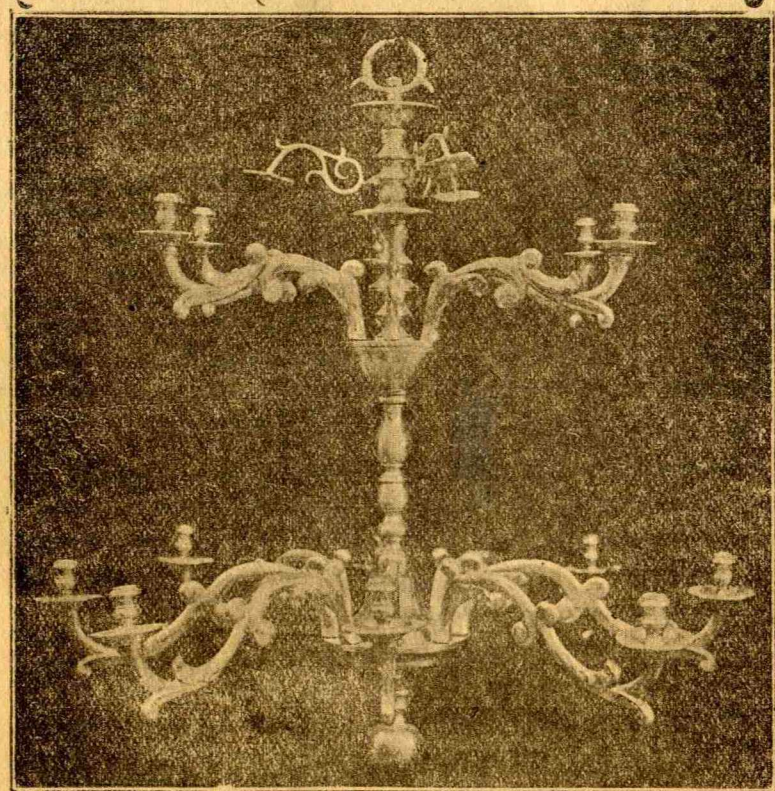
ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Δημοκρατία τοῦ Πόντου».

Ὡς κράτος τοῦ Αἴμου, τὸ πολιτικὸν πρόσωπον τῆς Ἑλλάδος τῆς αὔριον, ἀφιεμένης κατὰ μέρος τῆς τοπικῆς ἀπουδαιότητος, εἰσέρχεται εἰς τὸ εὐρὸν ρεῦμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς ζωῆς. Ὁ πρωθυπουργὸς Βενιζέλος, ἀνὴρ μετριοπαθῆς, καὶ προβλεπτικὸς, καὶ πρακτικὸς, μὲ βλέψεις πολιτικῆς Δύσεως, ἐννοεῖ νὰ καθοδηγήσῃ τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας του πρὸς τὸ σημεῖον πρὸς ὃ οἱ Σύμμαχοι τείνουν ἐν τῷ Αἴμῳ διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ διαρκὴς εἰρήνη ἐν τῇ δυσφημισμένῃ ταύτη γωνίᾳ τῆς Εὐρώπης καὶ ἵνα προστατευθῇ αὕτη ἀπὸ πάσης πιθανῆς μελλοντικῆς Γερμανικῆς ἐπιδρομῆς.

Ἡ ἡσυχία δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰμὴ διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως περὶ τὸ Βουλγαρικὸν κράτος συμματοπλέγματος ἐκ δεσμιῶν ἐξωτεινῶν, ὥστε νὰ καταστήσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ μέλλον ἀκίνδυνον. Μόνον οὕτως οἱ κυβερνήται τῆς Σόφιας, μὲ ὅλην τὴν ἔλλειψιν τῆς κρίσεως τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἀπὸ τοῦ 1913 μέχρι τοῦ 1919, θὰ πεισθοῦν διὰ τοῦ χρόνου περὶ τοῦ ματαίου πάσης ἀπολείας πολιτικῆς ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῶν γειτόνων των. Καὶ ἵνα κατορθωθῇ ὅπως ὁ δόλιος καὶ ταραχώδης λαὸς, ὁ πρὸς νότον τοῦ Δουνάβεως εὐρισκόμενος, μεταβάλῃ ἐκ θεμελίων τὴν διανοητικότητά του καὶ ἀποφασίσῃ νὰ ζήσῃ μετριοφρόνως

ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ ὁρίων, ἐπιβάλλεται συμμαχία μεταξὺ Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Ἑλλάδος, ἥτις εἶνε τόσο ἐύκολον νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅσον αἱ χώραι αὗται, αἰτίγες συνελήθωσαν τοὺς ἐθνικοὺς αὐτῶν πόθους, ἔχουν ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης. Παρομοίᾳ συμμαχία, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς αὐθεντικῆς φωνῆς τοῦ Ἑλληνοσ πρωθυπουργοῦ, ἐνγυωμένη τὴν ἡσυχίαν ἐν τῷ Αἴμῳ, ὁπόθεν ἐξῆλθεν ὁ σπινθήρ, ὅστις ἐπυρπόλησε τὸν κόσμον, θὰ ἀντετάσσει ἀποτελεσματικῶς καὶ ἐναντίον τῆς ἐπιπορευῆς τῆς ἀπολείας τῆς ἐπεκτάσεως ἐκ μέσου τοῦ Γερμανισμοῦ, ὅστις, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, θεωρεῖται παραλελυμένος.

Ἐμὴ Ρουμανία, ἀποκατεστημένη ἐθνικῶς παρὰ τὸ πλεονὸν τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Σερβίας, θ' ἀποτελέσει τείχος ἀπὸ τοῦ Ἑρξείνου μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς, ἔχουσα τὰ ἄνω αὐτῆς ἐξασφαλισμένα διὰ τῆς ἰσχυροῦς καὶ πιστῆς συμμαχίας τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Τοιοῦτος ἐξωτεινὸς δεσμὸς θὰ ἔθετεν ἐν ὁμοφωνίᾳ τὰ διαρκῆ συμφέροντα τῆς Ἀνατολῆς, μὲ ὁλόκληρον τὴν παγκόσμιον πολιτικὴν, καὶ δὲν θὰ εἶνε μικρὰ ἢ ἀξία τῶν δημιουργῶν αὐτῆς, ὅταν τοιοῦτον σχέδιον τῆς ἀρμονίας τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης θὰ ἐξισθῆ μέχρι τοῦ σημείου ἐνὸς τετελεσμένου ἔργου».

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥΡΓΙΑΣ ΑΔΕΛΦΩΝ Κ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ἡφαιστου ἀριθ. 1—9

ΤΟΠΟΘΕΤΗΤΕ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΕΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΣΗΜΕΡΟΝ ΔΡΑΧ. 155,636,500

- Δίδουν τόκον 5 ο)ο τὰ ἐξάμηνα καὶ 4 1)2 ο)ο τὰ τρίμηνα.
- Ὁ τόκος των εἶναι ἀπληλαγμένος παντὸς φόρου καὶ παντὸς τέλους.
- Εἶναι ἠγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.
- Πληρώνονται ἀμέσως εἰς τὴν λήξιν των ἀπὸ τὴν Ἑθν. Τράπεζαν καὶ προεξοφλοῦνται ὑπὸ τῆς ἰδίας.
- Μεταβιβάζονται δι' ἀπλῆς παραδόσεως εἰς ἄλλον, ὅπως τὰ χαρτονομίσματα, ἢ δι' ὀπισθογραφῆσεως, ὅπως αἱ συναλλαγματικά.
- Ἀποτελοῦν δηλ. ρευστὸν χορήμα, πρόχειρον εἰς κάθε στιγμήν, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι δίδουν καὶ τόκον μεγαλύ-ερον ἀπὸ κάθε ἄλλην κατάθεσιν.
- Ἐκδίδονται εἰς ποσὰ 100, 500, 1,000, 10,000 καὶ 100,000 δραχμῶν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ ΔΡ. 100,000,000

ΕΔΡΑ

ΥΠΟΜΑΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ Τηλεφ. ἀριθ. 2—4

Τηλεφ. ἀριθ. 13—37

ΕΝ ΣΥΡΩ

Εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι δι' ἀπάσας ἐν γένει τὰς τραπεζικὰς ἐργασίας
Ἱδρυσίς καὶ ὀργάνωσις ἐταιρειῶν καὶ συμμετοχῆ εἰς τοιαύτας
Ναυτιλιακαὶ Ἐργασίαι

Πρόεδρος Διοικητικοῦ Συμβουλίου: ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ
Διευθυντής: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ἔχομεν τὴν ἐκλεκτοτέραν πελα-
τεῖαν εἰς τὴν ὑπέροχον

ΟΙΝΟΠΟΙΤΑ

Ι. ΣΟΛΩΝ ΚΑΙ & ΣΙΑ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ Κεφαλληνίας

Οἶνοι ἐπιτραπέζιοι

ΤΟΥΤΑ 1931

Μποφίλια

Κατάστημα Πραστείου 3

Ἡδύποτα, Κονιάκ, Βερμούθ

“ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ,,

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ ΔΡ. 18.087,700

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Περικτιζόγλου 14

Τηλέφωνα ἀριθ. 12-24 13-39

ΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ἀτιμόπλ. «ΩΡΙΩΝ»	D. W. 5.300	Ἀτιμόπλ. «ΕΛΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ»	D. W. 4.000
Ἀτιμόπλ. «ΠΛΑΤΑΙΑΙ»	D. W. 5.300	Ἀτιμόπλ. «ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ»	D. W. 1.200
Ἀτιμ. «ΜΑΡΟΥΔΙΩ ΠΓΓΛΕΣΗ»	D. W. 4.500	Ἀτιμόπλ. «ΑΕΡΟΣ»	D. W. 500
Ἀτιμόπλ. «ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ»	D. W. 4.200	Ἀτιμόπλ. «ΙΣΜΗΝΗ»	D. W. 500
Ἀτιμ. «ΖΑΝΝΟΣ ΣΙΦΝΑΙΟΣ»	D. W. 4.000		

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ι. Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΣ (Πρόεδρος)

ΕΜΜ. ΤΣΙΡΟΠΙΝΑΣ, Αντιπρόεδρος
ΠΑΡΙΣ Ι. ΡΟΥΣΣΟΣ, Διευθύνων Σύμβουλος
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΡΙΝΟΣ, Σύμβουλος
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΡΟΥΣΣΟΣ, »

Ι. ΨΙΑΚΗΣ, Σύμβουλος
Γ. ΓΡΕΓΟΣ, »
ΘΕΟΔ. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΟΣ, »
ΔΗΜ. ΜΑΡΟΥΛΗΣ, »

Γενικός Διευθυντής

ΑΛΕΞ. Α. ΚΑΠΠΑΡΗΣ

Η ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενήσεται τὴν 29ην Σεπτεμβρίου
Σύνολον κερδῶν δραχμαὶ 200.000
Μέγα κέρδος, 80.000

- Τόκος 4 1/2 καὶ 5 ο/ο.
- Ἐγγύησις τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.
- Μεταρτίβασις καὶ προεξόφλησις ἀνευ διευτυλώσεων.

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ